

Giới thiệu Bảo Bối - Xin Em Hãy Mãi Mãi Bên Tôi!

Thể loại: ngôn tình hiện đại, có chút ngược...

Câu chuyện tình yêu xoay quanh hoàng tử và lọ lem thời hiện đại khi:

Nữ chính là: Nhật Linh cô vừa được 20 tuổi, gia đình, tất cả mọi thứ của cô đều bình thường, có mỗi dòng máu đang chảy trong người cô O RH- là có giá trị thôi.

Nam chính là: Gia Hàn khi ấy anh được 26 tuổi, nắm trong tay tập đoàn lớn đứng thứ 2 trong nước và đứng đầu tổ chức ngầm lớn mạnh. Đẹp trai, giàu có, quyền lực, lạnh lùng, vô tình....

Liệu câu chuyện tình yêu này sẽ kể thúc như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối - Xin Em Hãy Mãi Mãi Bên Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

"Bố.... thả con ra, con muốn về với mẹ huhuhu" cô khóc đến đáng thương, nước mắt làm lem cả khuôn mặt thanh tú.

Bố cô thấy vậy cũng luống cuống, thương con gái bảo bối của mình, khóc mãi như vậy nhờ xảy ra chuyện gì thì ông biết tính sao.

Thật ra thì, cô chỉ đang diễn kịch cho bố mình xem thôi, chứ chuyện nhỏ này không đến mức phải khiến cô khóc đến thương tâm như vậy. Nhưng cô thật sự không hiểu bố cô đã xảy ra chuyện gì. Bố mẹ cô li hôn năm cô 10 tuổi, mẹ cô giành được quyền nuôi cô nên suốt 8 năm qua cô luôn sống bên mẹ. Nhưng không hiểu vì sao, một tuần trước bố cô nói muốn cô về thăm mình, nhưng từ khi cô đến đây mọi thứ thật sự bất ngờ nhà bố cô sống rộng lớn như biệt thự vậy. Mọi thứ đều khác xa so với ngày xưa, không lẽ bố cô trúng số sao?

Biệt thự, xe hơi, giúp việc..... cô hết sức không thể tin được.

"Con chịu khó ngoan ngoãn chút đi, bố có làm gì con đâu mà khóc ghê vậy chứ" bố cô bối rối nói.

"Nếu vậy sao bố cứ nhốt con trong nhà thế hả? Hix" nước mắt cá sấu, nghe bố nói vậy nín tịt luôn.

"Chúng ta đợi một người rất quan trọng. Trong lúc đợi, con kí vào đây đi" bố cô nói xong đưa tờ giấy trắng ra trước mặt cô.

"Kí vào tờ giấy trắng này hả bố?" Cô nghi ngờ nói. Sao đột nhiên lại bảo cô kí vào cái tờ giấy trắng không? Cô nhìn ông chăm chăm.

"Đang nghĩ cái gì vậy hả? Kí đi con" ông thúc giục, vừa lo lắng.

"Bố đang có âm mưu gì sao?" Cô nói.

"Bố không làm gì khiến con chịu thiệt thòi đâu, đã bảo kí thì kí đi sao con cứ lè mề vậy chứ" ông chân tay luống cuống giả bộ nghiêm túc nhưng không thành□.

"Rõ ràng là có gì đó không ổn ở đây, có mùi âm mưu gì đó" cô nhất định không kí, tính lừa cô gì đây. Chẳng nhẽ muốn cô kí vào giấy bán thân sao chứ, hay là bố hết yêu cô rồi nên muốn bán cô đi sao? Trờiiiiiiii.

"Bố đảm bảo, con sẽ không chịu thiệt. Chỉ muốn nhờ con chút việc thôi, con thì có gì mà sợ mất. Có cái thân xác đấy chả ai thèm đâu mà lo" bố cô trêu.

"Ồ mà cũng đúng. Mang đây con kí" cô cứ vậy hồn nhiên kí vào tờ giấy đấy mà không biết cuộc sống của mình đã hoàn toàn thay đổi từ giây phút đó.

Thấy cô kí xong, ông hài lòng cười cười cuộn tờ giấy lại mang đi cất. Xong xuôi ông lấy điện thoại gọi cho ai đó.

"Con bé đã kí rồi" ông cười haha nói.

"Dạ, một lát con sẽ đến" hần nói. Giọng nói lạnh lùng không chút cảm xúc.

Cô ngồi ngoài phòng khách xem phim ăn bím bím, mặc cái áo ba lỗ ngược, quần đùi, ôm cả đồng bím bím cùng bò khô. Vừa xem vừa ăn bỏ mặc thế giới, chẳng thèm để ý hình tượng, chân vắt lên bàn, người thì nằm ườn ra ghế vừa xem vừa cười cứ như phù thủy vậy.

Bố cô từ trên lầu đi xuống.

"Chep, con gái con đưa chính lại tư thế ăn nằm hân hoi xem nào" bố cô lớn tiếng nói.

"Bố có cần lớn tiếng thế không, con thích thế này cơ" cô vẫn vừa ăn vừa xem, còn chẳng thèm nhìn bố mình lấy một cái khiến ông tức nghẹn họng.

"Lát nhà mình có khách đấy, con giữ í tứ cái coi" bố cô hạ giọng nói. Haz, ai bảo con nhỏ này lại là đứa con gái bảo bố ông yêu thương nhất chứ.

"Khách của bố hay của con" cô nói. Nói thì nói chứ mồm vẫn nhai chân tay vẫn quăng loạng xoạng cả.

"Của cả hai, con có vào phòng thay đồ hay không hả. Ra dáng con gấu chút đi không người ta nhìn thấy con sợ quá lại chạy mất dép thì sao?" Bố cô bắt đầu tức giận.

"Thì bye bye" vẫn cái giọng hồn nhiên như con điên.

"Con...." bố cô tức giận không nói được thêm lời nào, chút nữa thôi là thở huyết với đứa con gái này mất.

"Mà trai hay gái, xinh hay xấu hả bố?" Đây, thế là cuối cùng cũng chịu nhìn bố nó được cái.

"Là trai, còn rất rất đẹp trai" bố cô tự hào nói.

"Chà, đẹp troaiiiii" cô nói xong thu dọt hết đóng bím bím, bỏ khô đang ăn dở vào sọt rác.

"Đôi í rồi sao" bố cô cười đùa.

"Xi, dù sao cũng mang tiếng trai đẹp. Chì đây sẽ cho hân chút thể diện" cô nói xong quay qua nhìn bố, mặt ông đen xì như đất nòi vậy khiến cô buồn cười mà không dám cười, sợ ông giận thật thì chết dở.

"Vậy tôi có nên cảm ơn em một tiếng không?" Một giọng nói lạnh lùng theo chút gì đó ảm áp vang lên.

Cô quay qua nhìn chủ nhân của giọng nói đó. Ôi má ơi!!!! Đẹp trai xuất sắc luôn rồi. Xem nào, thân hình cân đối, vừng vàng, cao hơn cô cả cái đầu. Khuôn mặt phải nói là đẹp trên cả tuyệt vời, ghen tị quá mà. Haxxxxx, chắc quý chứ không phải người mà. Cô sống 19 năm trời mà giờ mới gặp được người đẹp trai như vậy luôn a....

Mỹ nam.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối - Xin Em Hãy Mãi Mãi Bên Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

"Sao hả? Yêu tôi luôn rồi sao" hân cười. Hân thật sự bất ngờ về cô gái này, mới gặp thôi đã khiến hân cười. Trước giờ hân không nghĩ sẽ dễ có thiện cảm với người khác như vậy, ngay cả bố mẹ hân còn khiến hân cảm thấy khó chịu không muốn đến gần. Nhưng cô lại khác, hân nghĩ vậy rồi quay qua nhìn bố cô, thấy ông gật đầu rồi nói:

"Đây là chồng con, hai đứa từ từ nói chuyện" bố cô từ tốn nói.

"Hả???? Chắc đùa. Hahaah" cô ngơ ngác ngác nói.

"Bố không đùa, cái tờ giấy vừa rồi con kí là tờ đăng kí kết hôn. Hai đứa chính thức là vợ chồng rồi cũng nên tìm hiểu một chút về nhau đi".

"Hả? Kia là giấy trắng không phải sao, biến thành đơn đăng kí kết hôn từ khi nào vậy? Vậy là bố bán con rồi sao? Mẹ sẽ không đồng í đâu, mẹ sẽ xử lí bố" cô hoảng loạn nói. Gì chứ? chưa gì cô đã là gái có chồng rồi sao, cô còn tính ăn chơi phá phách toán loạn rồi mới lấy chồng cơ mà. Sao lại thành thế này rồi, huhuhu không thích có chồng sớm thế này. Không lẽ số phận đã định sẵn cô sẽ thành vợ con nhà người ta sớm vậy sao. Lấy chồng rồi sinh con sao? Trời, cô nghe nhiều rồi con mọn khô lắm huhu. Cô không muốn, nhất định mẹ sẽ không đồng í, nhất định.

"Việc này con yên tâm. Mẹ con là người bày mưu mà, ta chỉ làm theo thôi" bố cô nói xong lập tức chuồn lên lầu.

"What?? Sao có thể!" Aaaaaaaaaaaaa cô chính xác mà nói là bị bố mẹ bán.

"Sao có thể? tôi mới 19 tuổi, sao có thể????? Tôi chưa muốn lấy chồng, mà thằng chồng trên danh nghĩa của tôi, tôi lại chả biết gì về hân. Li hôn lập tức li hôn" cô lăm bằm rồi bật hét lên.

"Ai nói em không biết gì về tôi. Tôi tên Gia Hàn, tôi và em đã gặp nhau vài lần rồi" hân từ tốn nói.

"Điện sao, tôi gặp anh bao giờ hả. Nếu mà có đi chẳng nữa, gặp một người đẹp trai như anh không có chuyện tôi không nhớ được. Chắc chắn là anh nhầm người rồi, đi thôi mau lẹ hôn thôi" cô vừa nói vừa lôi kéo hắn.

"Không phải em nói tôi rất đẹp trai sao, tôi còn rất giàu có, kết hôn với tôi em cũng đâu có thiệt thòi gì" hắn cố sức thuyết phục cô.

"Khôngggggg, không được tôi không muốn, đẹp trai chỉ để no con mắt, giàu có thì sao chứ, có chết tôi cũng không muốn lấy chồng tầm này. Tuổi thanh xuân của tôi bị rơi vào bãi phân trâu rồi sao?" Cô hét inh lên, có chết cũng không chịu

Trên đầu hắn xuất hiện ba vạch hắc tuyến, mặt đen xì. Trong suốt hai mươi mấy năm hắn tồn tại trên cuộc đời này, hắn chưa từng kiên nhẫn ngồi nghe ai đó làm nhảm rồi thuyết phục họ. Người theo đuổi, nịnh hot hắn nhiều vô số kể. Đừng nói là được làm vợ hắn, bao nhiêu kẻ ngu ngốc phải tính trăm phương nghìn kế thủ đoạn để hèn. Còn cô thì, chịu chết không muốn làm vợ hắn. Cô đúng là khác tính mà ông trời ban cho hắn mà.

"Vậy giờ như thế nào em mới chịu" hắn kiên nhẫn nói, thật sự hắn rất đau đầu với cô mà. Nói chuyện bình thường chút không được sao mà cứ phải hét lên như gặp cướp vậy... không hiểu sao hắn lại thích cô nữa, haz.

"Cũng đúng, anh vừa đẹp trai lại giàu có, lấy anh cũng chẳng thiệt thòi gì. Nhưng tôi thấy có gì đó không đúng!" Cô nói.

"Có gì không đúng hả?" Hắn thấy cô nói chuyện bình thường lại rồi nên cũng thả lỏng trên đầu cô chút.

"Anh vừa đẹp trai lại giàu có, sao lại đi kết hôn với loại người như tôi chứ. Hay anh bị bệnh hiểm nghèo không chữa được, sắp chết rồi đấy chứ. Như vậy không phải hại chết con nhà người ta rồi sao, tôi không muốn làm góa phụ phần đời còn lại đâu, huhu" cô cứ như vậy, tự biên tự diễn làm hắn đứng bên cạnh như muốn điên lên vậy.

"Tôi không biết cái đầu nhỏ của em lại nghĩ được mấy thứ này đây. Em nhìn lại tôi xem, giống người bị bệnh hiểm nghèo sắp chết rồi sao? Nói chung không lăng nhăng nữa, em là vợ tôi rồi nên chuẩn bị tất cả quần áo đi. Dọn về nhà chúng ta, sang tháng chuẩn bị hôn lễ. " Hắn mất kiên nhẫn nói.

"Ồ... Cứ thế là đi sao?" Cô ngơ ngác nói.

"Chứ không em muốn sao?" Hắn thấy cô như vậy liền thoải mái.

"Muốn thì anh tự lên mà dọn đồ của tôi xuống đi chứ còn gì nữa, ý kiến của anh nêu ra thì tự mình làm đi" cô hét lên rồi cho hắn ăn bơ luôn, ngồi moi mấy gói bim bim sau gối tựa ra ăn thản nhiên, mặc kệ hắn.

Còn hắn thì cười khò rồi vui vẻ lên lầu dọn đồ cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối - Xin Em Hãy Mãi Mãi Bên Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Trên lầu.

"Thế nào rồi?" Bó cô nói.

"Ồn cả rồi ạ. Cảm ơn bác đã giúp cháu" hắn lễ phép nói.

Thật ra thì, hắn gặp cô từ hai năm trước ở phố đi bộ. Lúc đấy cô chạy nhảy tung tăng rồi đâm phải hắn, tâm trạng hắn vốn dĩ rất không tốt lại bị cô đụng phải. Cô không xin lỗi hắn, còn la hét hắn. Khi đó hắn đã có cảm giác cô là người rất đặc biệt, không nịnh nọt hắn, không cố í tiếp xúc với hắn mà chán ghét hắn còn dám mắng hắn là không có não, bị ngu.

Khi đó hắn tìm hiểu mọi thông tin về cô. Tuy gia đình có tiền, có địa vị cao trong xã hội nhưng hắn không dùng những thứ đó để bắt ép gia đình cô, hắn không muốn để lại ấn tượng xấu với gia đình cô. Xuất hai năm qua, cô đã làm gì hắn đều biết, hắn còn tận mắt chứng kiến cuộc sống của cô. Những lúc cô khóc hay cười, hắn đều dõi theo cô.

Hắn tìm mọi cách để tạo dựng mối quan hệ với bố cô, nhờ ông giúp đỡ. Mới đầu ông cũng không đồng ý, hắn đã phải kể mọi chuyện với ông khi đó ông mới đồng ý. Ông được như bây giờ cũng là do hắn ngầm ngầm giúp đỡ, giới thiệu những mối làm ăn lớn mà có được.

"Bác gì nữa, giờ phải gọi bố. Con gái ta trước giờ nó ương bướng, nghịch ngợm lắm, nhưng cũng rất lương thiện. Ở với nó một thời gian thôi con sẽ hiểu, nhiều lúc nó cứng đầu, con chịu khó nhìn nó chút đừng lớn tiếng làm nó khóc. Khi nào con cảm thấy hết chịu nổi nó thì đưa nó về bên bố, đừng làm nó bị thương. Được không?" bố cô cười nói. Thực ra ông cũng rất ưng thẳng con rể này, xuất hai năm dõi theo con gái ông. Đầu phải cứ có thật nhiều tiền là hạnh phúc đâu. Ông làm vậy cũng là vì mong muốn hắn sẽ yêu thương chăm sóc con gái ông, ông không muốn bảo bối của mình sẽ phải chịu cực khổ, ông mong rằng quyết định này sẽ không khiến ông phải hối hận cả đời.

"Bố yên tâm, con sẽ yêu thương cô ấy. Sẽ không để cô ấy quay lại đây đâu" Gia Hàn hần, từ trước tới nay chưa từng yêu ai, cũng chưa từng nghĩ sẽ dỗi theo ai. Nhưng hai năm trước, hần đã xác định được rằng cuộc sống của hần bị cô -Nhật Linh- đáng ghét kia vô thức nắm lấy rồi.

"Con dọn hành lý giúp cô ấy đây ạ" hần nói xong thấy ông gật đầu thì đi ra ngoài, về phòng cô dọn đồ.

Phòng khách.

"Anh thấy giường tôi đẹp quá lần luôn ra đây ngủ à mà giờ mí xuống" cô nheo mắt lườm hần.

"Con gái con đưa, phòng ốc bừa bộn, quần áo đâu cũng thấy, cả dưới gầm giường còn có. Sau này phải chỉnh cho em bằng mọi giá phải sửa cái thói bừa bộn này mới được" hần nghiêm túc nói.

"Có giỏi thì anh thử xem" cô tỉnh nghịch nói, trong đầu đã định sẵn bao nhiêu kế hoạch để hành hạ hần. Dám cướp đi thanh xuân tươi đẹp của ta, người phải trả giá, hehe.

"Được rồi, đi thôi em".

"Ừ..." cô còn chưa chào hỏi bố mà, sao có thể đi chứ. Tuy bố làm vậy khiến cô không vui, nhưng cô biết bố làm như vậy là muốn tốt cho cô, không biết lý do gì mà hần có thể thuyết phục được bố, nhưng cô sẽ khiến hần phải cầu xin cô li hôn.

"Đây, bố đây.... con về bên đấy ngoan ngoãn nghe lời, đừng có bày mưu chọc phá người ta. Còn nữa, thỉnh thoảng hai đứa về đây thăm bố thăm mẹ nữa. Biết chưa?" Bố cô từ trên lầu đi xuống, vừa đi vừa nói.

"Rõ" nghĩ gì, không chọc phá tên điên kia sao cô sống nổi chứ. Cô còn đang muốn hần cầu xin mình li hôn đây.

Trên xe.

"Tôi sẽ khiến anh phải cầu xin tôi li hôn. Hãy đợi đấy....." cô vừa nói vừa lườm hần.

"Em cứ nằm đấy mà mơ, giờ 18h rồi mà còn chưa tỉnh ngủ à" hần tỉnh bơ, không chút cảm xúc nào nói.

"Hãy đợi đấy....." cô nói rồi lôi mấy gói bim bim trong balo ra ăn ngồm ngoàm, coi hần như mấy miếng bim bim cần cho bổ tức.

"Rồi, rồi. Anh đợi, đợi cái ngày em nói yêu anh" hần nói giọng ảm áp rồi quay qua nhìn cô.

Nghe hần nói vậy cô tí nghẹn.

"Hahah.... đợi đến tết con voi đi" cô nói xong với chai nước, uống xong cô nhìn chăm chăm ngoài cửa kính bơ hần luôn.

Hần làm bầm:" bơ dạo này rẻ quá nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối - Xin Em Hãy Mãi Mãi Bên Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

"Đây mà cũng gọi là nhà sao??? Một mình anh sống có quá rộng không. Cái này người ta gọi là biệt thự a, không ngờ anh cũng được đấy" vừa xuống xe cô đã hét lên làm mọi người trong nhà hoảng sợ chạy ra.

"Mọi người lại chào hỏi đi, từ nay cô ấy sẽ là chủ nhân tiếp theo của các người" hần "lạ lùng" nói.

"Xi, chào mọi người. Con tên Nhật Linh, từ hôm nay con sẽ ở lại đây mong mọi người giúp đỡ ạ" cô nói.

"Chào cô chủ ạ" mọi người đồng thanh nói.

Cô quay qua nhìn hần, mới đầu là nhìn lúc sau là lườm rồi sau nữa là bim bim bỏ khô các thứ ném hết lên người hần.

"Em làm gì vậy hả?" Hần đâu có làm gì đâu, tự nhiên lại giận rồi.

"Xem ra anh chán tôi rồi đúng không, tôi đã nói rồi mà. Hay là chúng ta lập tức li hôn đi, sao? Thấy thế nào. À, tôi sẽ không lấy bất cứ một thứ gì từ anh đâu. Nhá, li hôn đi" cô nói một tràng xong nhìn hấn bằng đôi mắt cún con.

"Lấy đồ trên xe, dọn đến phòng tôi. Còn em, lên con à nói linh tinh chả hiểu gì cả. Muốn li hôn á, mơ đi" hấn bàn giao mọi thứ cho giúp việc rồi quay qua chọc tức cô.

"Nhớ đấy, rồi sau này hối hận đừng kêu". Cô nói xong chạy vào nhà mặc kệ hấn.

Phòng khách.

"Lại bím bím, em bị nghiện à" hấn chau mày nói.

"NGHIỆN RỒI" đột nhiên cô hét lên làm hấn giật mình.

"Đừng ăn nữa, cơm tối sắp xong rồi".

"No no no".

"Không nghe hử?".

"Yes".

"Quản gia" hấn ngồi xuống ghế bên cạnh.

"Dạ, cậu chủ" Bác quản gia khom người cung kính thưa.

"Từ nay tôi không muốn trong nhà có bím bím hay mấy thứ đồ ăn vặt linh tinh, kể cả vỏ. Không làm được thì tất cả mọi người lập tức biến khỏi đây" Hấn nghiêm túc nói.

"Dạ" quản gia nghe vậy mồ hôi "ngập" mặt.

Cô nghe vậy tức "học máu", lườm hấn muốn lòi mắt.

"Ý gì hả? Anh dám?" Cô hét lên.

"Sao không?" Hấn nhún vai rồi đi vào phòng ăn.

"Đùa sao, cảm á" cô ngược nhìn quản gia, thấy bác khó xử nên cô đành đưa toàn bộ đồ ăn vặt đưa cho bác, rồi mếu máo đi vào phòng ăn.

Đồ ăn đã được dọn hết lên, nhìn mà thấy đã con mắt. Nhưng cô thật sự không muốn ăn a.....

"Tôi muốn ăn mì" cô nhìn hấn nói.

"mì..." hấn thắc mắc nhìn cô.

"Tôm" cô cười nhe răng nói.

"Không".

"....."

"Lại đây" hấn buông đũa nhìn chăm chăm cô.

Cô ngoan ngoãn nghe lời đi đến rồi ngồi vào đùi hấn.

"Làm sao hả? Lười không muốn ăn hay là không đói" hấn dùng ánh mắt ám áp nhìn cô, khiến cô còn tưởng mình nhìn lầm.

"Lười...haxxx" cô thờ dài nói.

Hấn cười, rồi lấy thìa đút com cho cô.

"Há miệng, nhanh lên".

"Aaaaa...." cô rất nghe lời a, tuy vậy nhưng cô vẫn có chút ngượng nhuot không trôi.

"Thôi được rồi, buông tôi ra đi. Thế này sao mà nuốt nổi" cô vừa nói vừa trượt xuống.

"Ngồi im".

Hắn nói xong ôm chặt hông cô, đút cho cô ăn đến khi cô nó căng tròn bụng. Hắn xoa xoa cái bụng nhỏ của cô cười cười nói.

"Cái bụng nhỏ của em chứa được nhiều hơn tôi tưởng đấy".

"Xi..." cô dùng ánh mắt coi thường nhìn hắn.

"No rồi đúng không?" Hắn hỏi.

"Ờ" cô đáp qua loa.

"Tốt, giờ đến em đút cho tôi" hắn nói xong đặt đồ ăn trên bàn lại gần để cô dễ với tới.

Cô cầm muỗng, cả đũa. Gắp từng miếng cho vào muỗng rồi để trước miệng hắn.

"Há mồm" cô nhếch mày.

Hắn nghe lời há miệng, định vờ người đón thức ăn thì cô đút luôn vào miệng mình.

"Em..." hắn vừa bực vừa buồn cười.

"Giê, ở đây mà ước. Mỡ đây mà húp hahaha" cô nói xong trượt xuống khỏi đùi hắn rồi chạy lon ton về phòng ngủ.

Hắn ngồi đấy lắc đầu cười khổ, người gì đâu mà trẻ con vậy chứ. Tháng 5 tới là sinh nhật 20 tuổi của cô rồi mà giờ tính tình vẫn cứ như trẻ con vậy.

Trên lầu.

"Em phá đủ chưa hả?".

"Chưa" cô nói còn không thèm nhìn mặt hắn. Hắn lắc đầu ngán ngẩm. Sự nghiệp phá hoại của cô bắt rồi đây, anh vừa ăn cơm xong lên lầu đã thấy cái bàn làm việc của anh biến thành cái bàn đựng đồng tiểu thuyết của cô rồi còn cả đồng đồ ăn vặt. Đồng giấy tờ bị cô vứt khắp nơi, máy tính một chỗ.

Anh phải chỉnh cô ngay thôi không anh chắc khổ dài dài quá.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối - Xin Em Hãy Mãi Mãi Bên Tôi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

"Haz... em không định đi ngủ sao? Ăn ít mấy thứ đồ linh tinh đó thôi, không nghe lời thì đừng có hối hận" hắn vừa thu dọn đồng giấy tờ dưới đất vừa nói.

"Anh dám dọa tôi sao? Đã vậy tôi muốn dọn ra ngoài" cô thò ơ nói.

"Mơ đi".

Hắn dọn dẹp lại toàn bộ phòng làm việc, để riêng đồng tiểu thuyết của trong ngăn kéo, còn đồng vỏ kẹo nằm gọn trong thùng rác.

"Nếu em thấy ở nhà rảnh quá không có việc gì làm thì từ mai đến cty với tôi" hắn dựa vào bàn nhìn cô nói

"Chịu thôi, tôi bận ở nhà xem phim rồi, thời gian ăn còn chẳng có" mồm còn đang ăn ngồm ngoàm mà còn nói không có thời gian ăn.

"Tùy em thôi, cắt hết đồng kia đi rồi làm vsen (vệ sinh cá nhân) xong lập tức về phòng" hắn ra lệnh cho cô.

"Chịu, thích thì anh ngủ đi. Khi nào buồn ngủ tôi khác tự giác, không cần anh phải nói" cô chán ghét nói.

"Không cãi, em muốn đi ngủ hay muốn bị cấm ăn vặt đây" hắn đe dọa cô.

"Có giỏi thì anh thử xem, tôi lập tức đi khỏi đây luôn. Anh là cái quái gì mà dám đe dọa tôi chứ" cô lườm hắn, rồi vút gói bim bim với quyển tiểu thuyết

đang đọc dở xuống sàn nhà, hậm hực đi về phòng ngủ.

Hắn cúi xuống dọn dẹp lại đồng bím bím và cuốn tiểu thuyết cô vừa vứt dưới đất. Hắn biết trước nay hắn chưa từng cung chiều phụ nữ bao giờ, nên không biết cách làm cô vui. Hắn chỉ biết mang trọn trái tim trao cho cô, nhưng cô đâu thèm để tâm. Cô bây giờ còn chán ghét hắn, liệu có một ngày cô hiểu cho hắn rồi yêu hắn không? Hắn biết rất rõ tính cô, theo sau cô hơn 2 năm trời đương nhiên mọi tính cách sở thích của cô hắn biết hết. Vậy mà cô vô tư lướt qua hắn, bỏ mặc hắn, chưa từng quan tâm lo lắng cho hắn. Hắn biết cô chỉ mới biết hắn chưa được một ngày, hắn biết mình đã quá vội vàng. Nhưng hắn sợ nếu bây giờ hắn không giữ chặt cô lại thì hắn sẽ hối hận. Cô có rất nhiều người theo đuổi, mà cô cũng chẳng từ chối cứ như vậy cho họ cơ hội. Hắn chỉ cần lo là một chút sẽ có người cướp cô khỏi hắn.

Hắn muốn cô yêu hắn, muốn cô hiểu được cảm giác suốt 2 năm qua của hắn giành cho cô. Từ bé hắn đã bị bỏ bất trải qua bao nhiêu đợt huấn luyện gian khổ, phải sống ở một nơi hoang vu, ăn lá cây, ăn cỏ để sống qua ngày. Hết đánh đấm đến cầm súng, đã trải qua bao nhiêu khó khăn, mạng sống còn khó giữ. Huấn luyện hà khắc xong thì mọi thứ liền đổ dồn về hắn, cty, thế giới ngầm đều do một tay hắn cai quản. Bố mẹ hắn cứ vậy bỏ mặc mọi thứ cho hắn rồi đi hưởng thụ cuộc sống hai người.

Tự lập từ nhỏ, nên hắn rất ghét tiếp xúc. Cuộc sống của hắn chỉ lặp đi lặp lại vồn vện như một vòng tuần hoàn, sáng cai quản cty, tối thì cai quản thế giới ngầm. Nhưng từ khi cô xuất hiện, hắn biết mình rất muốn có một ngày cô ở nhà đợi hắn đi làm về, yêu thương, lo lắng và quan tâm hắn. Chỉ đơn giản vậy thôi, nhưng hắn biết chuyện bố mẹ cô li hôn khiến cô không tin tưởng vào tình yêu. Riêng chuyện kết hôn thế này đã khiến cô cực kì khó chịu rồi.

Hắn cứ suy nghĩ như vậy, không biết mình về phòng từ lúc nào, mãi đến khi cô thấy hắn cứ như người mất hồn thì chạy qua cốc vào đầu hắn, lúc đó hắn mới hoàn hồn.

"Em sao vậy, tôi làm gì sai?" Hắn ngây ngốc không hiểu sao bị cốc đầu.

"Anh đang suy nghĩ gì vậy hả? Cứ như người mất hồn í, tôi chỉ có lòng tốt đánh cho anh tỉnh ra mà thôi" cô kiêu ngạo nói.

"Thôi được rồi, đi ngủ thôi" hắn thờ dãi nói.

"Gì mà đi ngủ, chẳng nhẽ chúng ta ngủ chung giường à?" Cô dường như quên mất họ đã là vợ chồng.

"Nếu em quên thì để tôi nhắc cho em nhớ, chúng ta đã là vợ chồng rồi ngủ chung giường là chuyện quá bình thường, hay là em muốn làm chuyện khác để nâng cao tình cảm vợ chồng" hắn trêu cô.

"Thôi, ngủ..... tắt hộ cái điện, chói mắt quá" cô thấy tên này nhất định sẽ không làm gì quá đáng khiến cô ghét hắn đâu, vậy nên cũng yên tâm.

"Em yên tâm đi, trước khi em đồng ý tôi sẽ không làm gì quá đáng đâu" hắn nghiêm túc nói.

"Rồi, biết rồi. Nằm xuống cho tôi ôm đi..... tôi quen như vậy rồi" cô áp úng nói. Thật ra là trước giờ cô sợ ngủ một mình lắm lên lúc nào đi ngủ cũng ôm theo con gấu to dùng cho đỡ sợ, nhưng lúc sáng hắn chỉ dọn mỗi quần áo của cô. Mà giờ không có gấu, cô thật sự không ngủ nổi.

Hắn thấy cô nói vậy thì cười toe toét rồi nằm xuống kéo chăn rồi cho cô, rồi ôm cô ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối - Xin Em Hãy Mãi Mãi Bên Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Sáng hôm sau.

"Em tỉnh nằm vậy đến bao giờ hả? Dậy mau" hắn bó tay với cô luôn. Ngủ dậy rồi mà nhất định không chịu đi làm vsen, mà nằm nghịch điện thoại, gác chân lên bụng hắn.

"Dậy sớm làm gì? Nằm thế này thích hơn"

Hắn thấy cô nói vậy đứng bật dậy vác cô vào nhà vệ sinh giúp cô chuẩn bị kem đánh răng và khăn mặt để làm vsen, hắn thật sự nể phục cái mức độ lười của cô rồi.

Hai người làm vsen xong hắn lại vác cô xuống nhà ăn bữa sáng. Nhưng vừa đi tới cầu thang, hắn hơi khựng lại.

"Hai người đến đây làm gì?"

"Anh nói chuyện với ai vậy hả?" Cô bị hắn vác trên vai nên chẳng nhìn thấy gì cả, ngoài cái lưng cứng như đá của hắn.

Xuống đến nơi, hắn ném cô xuống ghế sofa rồi cũng ngồi xuống. Lúc này cô mới để ý trong nhà có thêm 2 người lạ mặt, người phụ nữ trông rất trẻ và

đẹp, nhìn cách ăn mặc thôi cũng biết gia thế không tầm thường. Còn người đàn ông, có nét gì đó khá giống tên đáng ghét kia, có vẻ tuổi cũng không còn trẻ nhưng cũng rất bánh, phong độ nha.

"Ta mới biết tin con đã kết hôn, nên đến đây để gặp mặt làm quen với con dâu chứ ai mà thèm đến thăm con" người phụ nữ xinh đẹp kia lên tiếng.

Cô đơ người luôn, chẳng nhẽ đây là bố mẹ hần sao? Trẻ như vậy! Không biết bà í sinh hần năm bao nhiêu tuổi nữa. Nhưng cô bỗng nhớ, lúc mới về đây cũng chưa gặp mặt chào hỏi bố mẹ hần, giờ lại ngồi lì một chỗ như vậy có quá vô lễ không? Cô nghĩ vậy liền đứng bật dậy.

"À, cháu chào hai bác ạ" cô gượng ngừng chào họ, có chút hồi hộp, sợ sệt lúc nói suýt chút nữa là quên "kịch bản".

"Ai cha, con dâu ta đúng là lễ phép đáng yêu thật mà. Haha, bảo sao con trai ta chả tốn phí xuất hơn 2 năm trời để tìm cách theo đuổi con chứ" mẹ hần nắm tay cô cười nói vui vẻ.

"Con trai, con có quá kém cỏi vậy không. Mất tận 2 năm mí mang con dâu ta về đây được" bố hần cũng ủa theo vợ trên con.

"Mà đâu, hình như nhầm nhầm gì đó rồi. Cái gì mà 2 năm chứ, cháu mới gặp anh ta có 1 lần liền bị lôi về đây" cô ngo ngắc, "ngu ngo" nói.

"Ta nhầm sao được, xuất hơn 2 năm trời nó dỗi theo con mà. Chắc chắn ta không nhầm".

"Im miệng, mấy người bót nói nhầm đi. Mau ra ăn bữa sáng" hần im lặng nãy giờ mới lên tiếng, (tên này mà cũng biết xấu hổ)

Cô quay qua nhìn hần cười cười.

"Tận 2 năm dỗi theo tôi à?" Cô có chút xúc động, tận những 2 năm âm thầm bên cạnh cô, âm thầm theo cô vậy mà chẳng hề ra mặt.

Hần không nói gì hết, vừa giận hai vị phụ huynh kia vừa xuất hiện liền gây chuyện, lại vừa xấu hổ vì cô phát hiện ra chuyện này liền đứng bật dậy ôm cô vào phòng ăn. Hai vị phụ huynh cũng lặng lẽ theo sau, biết con trai mình đang giận nên cũng không dám lên tiếng.

"Nói mau..." cô đâu phải sắt đá, cô rất dễ bị rung động. Chỉ cần một chút quan tâm, một chút yêu thương; biết hần âm thầm bên cạnh dõi theo cô xuất hơn 2 năm trời, đương nhiên là sẽ cảm động rồi, còn cả chút rung động trong đó.

"Ừ" hần làm mặt lạnh để che giấu sự lúng túng cùng với xấu hổ.

"Vậy sao anh không nói sớm. Nếu đã yêu thì phải nói chứ, sao có thể cứ âm thầm mà theo sau được" cô bất mãn nói. Thật ra trước giờ cô có rất nhiều người theo đuổi, nhưng họ chỉ đơn giản là thích vẻ bề ngoài của cô vậy nên cô chẳng từ chối hay đồng ý một ai cả. Vì cô biết, họ chỉ nay thích cái này mai thích cái kia. Làm gì có ai như hần âm thầm bên cạnh cô hơn 2 năm.

"Phải đợi em học xong đã chứ, học xong rồi thì tóm gọn luôn" hần nói.

"Hay lắm, đây là cách theo đuổi độc và lạ nhất mà tôi biết đấy" cô cười nói. Thật ra suy nghĩ lại một chút, hần cao to đẹp trai, nhà lại giàu có. Chẳng có gì không tốt cả, mà đâu ngoài cái mặt lạnh, lúc nào cũng như muốn giết người kia.

"Em đừng có như vậy nữa đi, mau ăn" hần ngại quá hóa giận luôn rồi.

"Rồi rồi, biết rồi" cô vừa cười vừa ăn, từ khi cô về đây đến giờ toàn là hần đút com cho, mọi thứ liên quan đến cô đều phải qua hần.

Còn bố mẹ hần ngồi nhìn con trai và con dâu như vậy thì chỉ tùm tùm cười. Cứ đà như vậy, họ sớm được bông cháu rồi. Hehee

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối - Xin Em Hãy Mãi Mãi Bên Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Từ khi cô biết chuyện hần âm thầm bên cạnh cô hơn 2 năm trời thì thái độ của cô giành cho hần cũng khác hần, giống như hôm nay.

Cô quyết định xuống bếp học nấu ăn, rồi đợi hần về. Nói vậy thôi chứ cô chỉ học làm mấy món như: đùi gà, cánh gà chiên, mì cay, com cuộn, nem rán,... toàn những món cô thích ăn. Lúc đang chiên đùi gà thì hần gọi điện, nhờ cô mang tập tài liệu màu vàng trong ngăn kéo bên phải đến cty giúp hần. Cô tiện thể mang luôn bữa trưa cho hần.

"Chị có thể giúp gì cho em?" Lễ tân thấy cô đi đến liền chào hỏi lễ phép.

"Dạ, chị cho em hỏi phòng tổng giám đốc ở tầng mấy ạ" cô lễ phép trả lời, lúc đi cô chỉ thay một chiếc áo sơ mi hơi vai và quần jean đơn giản nhưng rất cá tính.

"Em muốn gặp tổng giám đốc á.... em có hẹn trước không?" Cô ta coi thường nhìn cô, cô ta biểu hiện rõ ràng như vậy đương nhiên nhận ra. Cô im lặng không nói gì, không phải cô ngơ ngác không biết nói gì mà là cô đang thăm mắng chửi tên Gia Hân chết tiệt kia, nhờ cô mang tài liệu đến mà lại không thông báo với cấp dưới gì cả làm cô phải khó xử, haxxxx!!! Thấy cô im lặng, lễ tân coi thường nói tiếp.

"Vậy em qua phòng chờ ngồi nghỉ đợi chị chút để chị thông báo với giám đốc".

"Chị thông báo luôn được không ạ, em có chút việc quan trọng cần gặp anh í" cô biết, cô ta đang muốn chơi đùa cô mà. Bảo sẽ thông báo với giám đốc mà ngồi nghịch móng tay thế kia.

"Cô tưởng ai cũng rảnh như cô à, cô nghĩ cô là ai mà nói muốn gặp giám đốc của chúng tôi cái là được à. Không có hẹn trước thì về đi, giám đốc không tiếp cô" cô ta giậm giày cao gót rồi chống tay lên bàn mắng cô.

Cô nghe vậy tức giận lôi điện thoại ra gọi điện cho hân.

"Cmn anh lẩn ra đây cho tôi" cô tức giận lớn tiếng chửi thề.

Mấy cô đứng quầy lễ tân thấy vậy sợ hãi nhìn nhau, giờ họ mới biết đụng phải người không nên đụng thì cũng đã quá muộn rồi.

"Tổng giám đốc" hân từ trog thang máy đi ra, hàng loạt nhân viên đứng xếp hàng chào hỏi.

"Em làm sao vậy? Sao không lên trên mà đứng đây tức giận chuyện gì vậy?" Hân đang ngồi kí đóng văn kiện thì nhận được điện thoại của cô, nghe giọng cô có vẻ đang rất tức giận nên hân phải vội vã đi xuống.

"Họ không cho em lên, nói là anh không tiếp" cô ném đồng giấy tờ cho anh, cả hộp com rồi đi về phía cửa cty.

"Ai nói anh không tiếp chứ? Em đừng giận mà, lên phòng anh nghỉ chút sao anh đưa em về" hân tức giận nhìn lườm lễ tân.

"Chúng tôi thật sự xin lỗi, chúng tôi không biết..."

Lễ tân còn chưa kịp nói hết câu đã bị bảo vệ lôi ra ngoài rồi.

Cty của anh quy củ rất nghiêm ngặt, ai cũng biết giám đốc là người lãnh khốc vô tình, chỉ một lỗi nhỏ thôi sẽ bị đuổi việc. Một khi đã bị đuổi khỏi đây sẽ chán một cty nào khác dám nhận, người đó sẽ cực kì thảm. Những người khác đều thương tiếc thay cho họ, người đến gặp giám đốc mà cũng giám đuổi.

"Em vẫn còn giận sao?" Hân thấy cô nhìn mình chằm chằm lên có hơi lo lắng.

Khổ nỗi, cô thấy hân càng ngày càng đẹp trai nên nhìn thôi, vậy mà hân lo cô giận kìa, đáng yêu thật nha.

"Im, anh ăn thử đồ ăn trong hộp đi"

"Em làm?"

"Ừm" cô gật đầu lia lịa, nháy nháy mắt.

Hân vui mừng mở hộp com, xúc xích, cánh gà chiên, trứng chiên, com nắm... kể cả cô không nói hân cũng dư sức biết là cô làm rồi.

Hân tách dưa, ăn thử một miếng trứng, rồi xúc xích rồi đến cánh gà.

"Sao hả?" Cô nhìn hân bằng ánh mắt cú n.

"Ngon"

"Haha, không ngon mới lạ, chực đây đích thân xuống bếp ừ" cô vỗ ngực tự hào rồi ngồi vào đùi hân đợi hân gấp cho miếng xúc xích, như vậy nhiều giờ thành thói quen luôn rồi.

Hân huy hết lịch làm việc, ngồi đút đồ ăn cho cô. Giờ hân phát hiện ra cô hoàn toàn bị phụ thuộc vào hân, như vậy liệu có phải cô đã hoàn toàn chấp nhận hân.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối - Xin Em Hãy Mãi Mãi Bên Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Vài ngày sau đó, bọn họ đi thử đồ cưới, váy cưới,.... đang trên đường về nhà thì hân có cuộc điện thoại phải về cty gấp nên cô quyết định đi cùng, dù sao giờ mà về không có hân cũng hơi chán.

Trong phòng giám đốc.

"Em ngoan ngoãn ở đây chờ anh, anh đi họp. Có mời thì vào phòng bên trong ngủ một giấc nha".

"Ồ rồi, biết rồi anh đi đi".

Hân đi rồi cô hết nằm nghịch điện thoại đến ăn, ăn chán thì đi ngủ. Lúc đang ngủ thì bậy dậy đi WC, trong phòng giám đốc cũng có nhưng cô định là sẽ đi WC nhân viên để tiện chút nữa sẽ đi xuống căng-tin mua bím bím với mấy gói bò khô ăn cho đỡ buồn.

Đang ngồi "giải quyết nỗi buồn" thì có mấy nhân viên nữ đi vào.

"Nghe nói giám đốc đẹp "troai" của chúng ta sắp lấp vợ rồi đó, hhuhu" nhân viên 1.

"Hình như người đó đang ở trong phòng giám đốc hay sao í, nhìn đã xấu con què mùa. Không bằng một góc của chúng ta. Xi, không ngờ mắt thẩm mỹ của giám đốc lại kém vậy" nhân viên 2.

Cô nghe thấy nữ nhân viên kia nói vậy tức giận đập cửa bước ra ngoài.

"Tôi là cái con nhỏ "xấu còn què mùa" của mấy cô đây, sao hả muốn nói gì nói nghe coi" hai nữ nhân viên kia thấy cô nói vậy giật mình lúng túng không biết nên nói gì cho phải.

"Mồm mấy người bị chó gặm hết rồi à, vừa nãy không phải rất hăng hái sao?" Cô chống tay vào bồn rửa nói.

"Haha, hiểu lầm.... hiểu lầm thôi, chúng tôi không phải nói cô đâu" nhân viên 2 lúng túng nói.

"À thì ra là hiểu lầm à. Nhưng mà chính tai tôi nghe rõ từ đầu đến cuối, hiểu lầm là thế nào nhỉ?" Cô giả ngốc nhìn hai người họ.

"Thật ra chúng tôi..." cả hai người họ ngấp ngừng nói.

"Sao hả? Hai cô hơn tôi ở điểm gì mà dám nói hả, cô kia mặt đã đen còn chơi son hồng, đầy mí gọi là đen đen bản bản" cô chỉ vào nhân viên 1.

"Không phải vậy, đây chỉ là tôi trang điểm vậy thôi chứ chân tay tôi trắng mà" nhân viên 1 phản bác.

"Ồ, vậy cô ra ngoài đường xem có ai trang điểm ngu như cô không. Bày đặt nhận xét người khác, mình thì hơn ai".

"Còn cô, đi làm hay đi bar hả? Mặt mũi chết tắn phẩn, váy công sở cô sửa lại ngắn đến tận bẹn thế kia à? Cô dám tẩy trang rồi độ sắc với tôi không mà dám nói tôi không bằng cô" cô chỉ tay vào mặt nhân viên 2 nói.

"Tôi..."

"Haz, thật hết nói nổi với hai cô rồi. Lần sau soi gương cho thật kĩ cái "mặt" của mình vào rồi hãy ra đường phán người khác. Biến!" Cô tức giận gầm lên, nghĩ cô dễ bắt nạt thì nhầm rồi hứ!

Cô tức giận không xuống căng-tin nữa mà về thẳng phòng giám đốc.

"Em đi đâu vậy? Anh nói là ngoan ngoãn ở đây đợi anh cơ mà".

"Tôi đi vệ sinh, không được à" cô lờ mờ hân.

"Lại có chuyện gì sao? Ai làm em giận?" Hân tiến đến ôm cô ngồi xuống ghế sofa.

"Là mấy nhân viên của anh đó, dám nói tôi xấu, còn què mùa"

"Ai?" Hân chau mày khó chịu nói.

"Ai biết được, nhưng dù sao tôi cũng cho họ một trận nhớ đời rồi" cô tự hào nói.

"Em đánh họ sao?"

"Điên à, tôi chỉ đấu khẩu với họ chút thôi"

"Haha, được rồi em không đoi à?"

"Đoi chứ sao không?"

"Vậy thì đi ăn thôi" hấn bế cô đi xuống trước ánh mắt tò mò của toàn bộ nhân viên.

"Trời, giám đốc bế cô í kìa?" Nv1.

"Ai mà có phúc vậy chứ?"nv2.

"Hình như là vợ tương lai của giám đốc á, dạo này tôi nghe mọi người đồn về chuyện này nhiều lắm" nv3.

"À!!!!!"

"Thả tôi xuống đi, ngại chết tôi rồi" cô nhấn mặt dằm vào ngực hấn.

Hấn không nói gì chỉ dừng lại liếc mắt nhìn xung quanh.

"Sao? Thấy làm việc ở đây lâu quá rồi đúng không".

Tất cả đám nhân viên đang nhòm ngó bàn tán nhộn nhịp đột nhiên im bất rồi ai đi đường nấy.

"Gi mà căng!!" Cô cười cười trêu hấn.

"Căng chứ sao không".

"Anh cũng biết đùa đấy chứ, vậy mà đối xử với nhân viên thoải mái chút, không sợ người ta ức quá tạo phản à?" Cô vươn tay ôm cổ hấn.

Hấn thấy cô chủ động ôm cổ liền cúi xuống hôn cô.

"Ai có gan thì cứ để họ làm" hấn thản nhiên nói, chỉ có những người sống lâu quá thấy chán đời mí giảm phản bội hấn thôi.

"Ô! Ai cho anh hôn tôi, tên đáng chết này anh chán sống rồi à" cô lườm hấn, nụ hôn đầu của cô.

"Thấy em chủ động vòng tay qua cổ anh nghĩ em muốn được hôn" hấn nhún ai nói.

"Á dù" cô thụt tay lại nằm gọn trong lòng hấn, dỗi không nói năng gì mặc kệ hấn bế mình lên xe đi đâu thì đi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối - Xin Em Hãy Mãi Mãi Bên Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Cách ngày cưới chỉ còn 2 ngày, nên cô quyết định sẽ đi mua một chút đồ cần thiết, dù sao cô cũng chấp nhận hấn rồi nên cũng muốn mua cho hấn chút đồ nữa.

"Này! Em muốn đi shopping" cô từ trên lầu đi xuống thấy hấn đang ngồi phòng khách liền đi đến ôm cổ hấn nói.

"Anh đang bận chuẩn bị hôn lễ rồi, em muốn mua gì sao? Hay để anh sai người đi mua nha" hấn vừa nói vừa gõ bàn phím máy tính "tạch tạch".

"Không cần đâu, tự em đi là được rồi anh cứ lo việc của mình đi, em chỉ thông báo cho anh biết thôi".

"Không được. Đi một mình nguy hiểm lắm" hấn thấy cô nói vậy liền dừng công việc lại nghiêm túc nhìn cô. Kẻ thù của hấn ở khắp mọi nơi, giờ tin tức cô và hấn sắp kết hôn được cánh nhà báo cho lên trang đầu xuất mấy ngày hôm nay. Nên giờ cô một mình ra ngoài cực kì nguy hiểm.

"Yên tâm không sao mà" cô nháy nháy mắt đùa.

"Nếu em nhất quyết muốn đi thì anh sẽ cử vài vệ sĩ đi theo".

"Đùa sao, có đi shopping thôi mà. Có cần phải như vậy không?" cô nhấn nhó mặt mũi.

"Anh có rất nhiều kẻ thù, nhờ họ nhằm vào em thì sao. Sẽ rất nguy hiểm đấy, em chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời anh thì sẽ không sao".

"Xi, tùy anh" cô hờn dỗi lấy túi sách rồi đi ra ngoài.

Còn hấn ngồi đấy không sao yên lòng được đành gọi điện cho thằng bạn thân duy nhất của hấn, người đã cùng hấn chịu đựng những đợt huấn luyện gian khổ - Trịnh Kha.

"Cậu cứ vài vệ sĩ giỏi đi theo bảo vệ Nhật Linh, cho vài người đi theo cầm đồ giúp cô ấy còn những người còn lại thì đứng từ xa quan sát âm thầm bảo vệ cô ấy, nếu cho nhiều người đi theo vừa khiến cô ấy khó chịu lại vừa khiến nhiều người đề ý. Như vậy không an toàn" Trịnh Kha vừa bắt máy hấn liền vào thẳng vấn đề.

"Haz, Gia Hàn à! Cậu có lo quá không, người của ta đã thông báo rồi mà, mấy tên kia vẫn chưa có động tĩnh gì hết mà" Trịnh Kha uể oải nói.

"Phòng hơn tránh, lập tức rời giường làm việc tôi giao cho cậu ngay đi. Chậm trễ cô ấy mà xảy ra xhuyeejn gì cậu chết với tôi" hấn lạnh giọng mắng. Giờ hấn thấy hối hận vì vừa nãy từ chối cô rồi, chỉ khi nào cô đi với hấn hấn mới yên tâm được.

"Rõ sếp" Trịnh Kha giả giọng nghiêm túc trêu hấn.

Hấn cúp máy xong lại tiếp tục công việc còn lại.

Cô đang vui vẻ mua đồ thì không biết từ đâu xuất hiện đám người mặc đồ đen tiến đến gần chụp thuốc mê cô, rồi khiêng cô lên xe trở đi.

Mấy người kia đến nơi không thấy cô đâu liền gọi điện cho Trịnh Kha.

"Cậu Trịnh Kha, chúng tôi đến nơi rồi nhưng không thấy cô Nhật Linh đâu hết" một tên vệ sĩ gọi điện mà sợ hãi toát mồ hôi hột.

"Dùng định vị kiểm tra xem cô ấy đang ở đâu" Trịnh Kha lo lắng ra lệnh cho mấy tên kia rồi gọi điện thông báo cho Gia Hàn.

Khi bọn họ đến nơi thì lập tức kiểm tra các camera thì phát hiện cô bị bắt cóc. Hấn lo lắng đứng ngồi không yên, còn Trịnh Kha ngồi bên cạnh thì thấy có lỗi cũng không dám lên tiếng. Một lúc sau đó, một tên đàn em gọi điện phát hiện vị trí cô đang ở, lúc đấy tất cả mọi người lập tức phóng xe lao đi.

"Tạt nước cho nhỏ tỉnh lại đi" tên cầm đầu ra lệnh.

Tên đàn em nghe theo lệnh hấn, lấy một xô nước đầy tạt vào mặt cô. Đang lúc ngủ bị nước tạt vào mặt khiến cô ho sặc sụa.

"Mấy người là ai?" Cô sợ hãi nói.

"Tao là ai mày biết cũng chẳng giải quyết được gì, mày chỉ cần biết thằng chồng mày đắc tội với tui tao và giờ mày phải trả giá thay nó" tên cầm đầu vuốt vuốt quả đầu trọc lóc của mình nói.

"Chúng mày bị ngu à, chúng mày nghĩ sẽ làm gì được tao sao? Gia Hàn nhất định sẽ tìm được tao, rồi cho chúng mày một bài học để đời" cô chùng mắt lớn tiếng với tên đầu trọc. Hấn như mới nghe phải chuyện cười vậy, cười như điên như dại nói.

"Mày đùa tao à, mày cứ đợi đi. Hahah" hấn cười xong cúi xuống giựt tóc cô, còn tát cô hai phát.

"Hay là trong lúc chờ hấn đến chúng ta thư giãn chút nhì? Bọn mày mang thuốc kích dục đến đây" hấn vừa nói vừa vuốt ve mặt cô khiến cô sợ hãi mặt mũi trắng bệch.

"Haha, của đại ca đây" một tên đàn em mang theo cốc nước pha sẵn thuốc đưa cho tên đầu trọc. Tên đầu trọc đón lấy cốc nước bóp miệng cô ép cô uống. Cô chỉ biết sợ hãi, trong lòng luôn cầu mong Gia Hàn mau chóng tìm thấy cô, cô hiện đang rất sợ cô rất nhớ hấn. Nếu mấy tên kia làm gì cô thật thì cô biết làm sao giờ? Nghĩ đến đây nước mắt cô bắt đầu tuôn rơi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối - Xin Em Hãy Mãi Mãi Bên Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Ép cô uống xong hấn ra lệnh cho tên đàn em.

"Thà nó ra, tao muốn xem vợ của thằng Gia Hàn cao cao tại thượng đó cầu xin tao thương nó, hahah" tên đầu trọc ra sức cười.

"Tao thà chết cũng không cầu xin mày, thằng chó" cô tiến đến sút thẳng vào hạ thân hấn. Hấn đau đớn khuyu xuống kêu la thảm thiết.

"Con đi này, ném nó lên giường cho tao" tên đầu trọc vừa đau vừa giận.

"Đại ca, anh như vậy rồi mà cũng làm được à" tên đàn em đang đỡ hấn dậy tò mò hỏi.

"Mày bị ngu à, tao không làm được thì còn chúng mày. Chẳng nhẽ mày không muốn chén thử con vợ thằng Gia Hàn hả, đã là vợ thằng Gia Hàn chắc chắn ngon" tên đầu trọc bị đau nhưng vẫn mở mồm nói mấy câu dâm đẳng ghê tởm.

"Cmn thà tao ra.... chúng mày làm vậy không sợ Gia Hàn trả thì chúng mày sao?" Thuốc đã bắt đầu ngấm nên cô cực kì khó chịu, khó khăn lắm mới nói được câu.

Tên đầu trọc thấy cô nói vậy tiến đến gần kéo cầm cô lên hôn vào má cô "chụt".

"Tao sẽ đợi, hahaha. Thuốc chắc ngấm rồi đúng không cô em, khó chịu lắm hả? Chúng mày còn không mau giúp em nó thỏa mãn đi chứ" cô bị tên đầu trọc hôn mà thấy buồn nôn, thật kinh tởm. Cô vùng vẫy la hét thà chết cũng không muốn bị chúng nó đụng vào mình.

"Chúng mày muốn gì hả? Bỏ cái bàn tay dơ bẩn đó ra".

Hai tên đang em giữ cô đợi thằng còn lại đang coi đồ, tên đầu trọc nhìn cô vùng vẫy mà cười khoái chí.

"Chúng mày cứ từ từ mà thưởng thức, nhớ phải thay phiên nhau thỏa mãn bảo bối của Gia Hàn thiếu gia biết chưa, haha" hấn ôm hạ thân ngồi lên chiếc ghế sofa bên cạnh chờ xem kịch vui.

Tên đàn em kia đang cởi quần áo vội vội vàng vàng mãi mới cởi xong được cái áo, vứt sang một bên rồi tiến đến cởi áo sơ mi của cô. Thấy hấn làm vậy cô bật khóc, cố gắng vùng vẫy nhưng không được. Tại sao đến giờ mà Gia Hàn vẫn chưa tới, cô rất khó chịu mà tên kia đang bắt đầu hôn lên cổ cô. Đến lúc cô nhắm mắt tuyệt vọng thì bên ngoài có tiếng súng rồi tiếng la hét. Tên đầu trọc đang định đứng dậy thì bị người nào đó chĩa súng vào đầu, còn hai tên giữ cô bị ăn ngay viên đạn vào mi tâm. Tên đang bận cởi áo của cô hiện giờ đang sợ hãi chân tay run lẩy bẩy.

"Đừng sợ, không sao anh ở đây rồi" hấn lấy áo khoác của mình trùm lên người cô rồi ôm cô ra ngoài không quên quay lại dặn dò thuộc hạ.

"Đem thằng đầu trọc nhốt vào hầm, tôi sẽ tự xử".

"Rõ" mấy tên thuộc hạ khom người lễ phép.

Trình Kha thấy hấn bế cô đi ra ngoài thì cũng chạy theo nịnh nọt xin nhẹ tội.

"Tôi bảo này, dù sao giữa chúng ta cũng là tình huynh đệ vào sinh ra tử..." Trình Kha còn chưa nói xong liền bị hấn mắng.

"Lái xe đến bệnh viện nhanh lên" hấn thấy cô từ nãy tới giờ không nói năng gì hết có chút hoảng.

"Nhật Linh em ổn chứ?" Hấn lo lắng nhìn cô.

"Hix, Em khó chịu" cô lúc này mới lên tiếng. Vừa rồi không phải cô không muốn nói, mà là đang cố gắng không chế bản thân. Thuốc ngấm dần khiến cô cực kì khó chịu, đã vậy bây giờ còn có hơi thở đàn ông bao quanh cô gần như mất kiểm soát. Cô ưỡn người lên hôn hấn, hai tay vòng qua cổ hấn kéo sát lại gần. Hấn cũng hơi bất ngờ nhưng cũng không từ chối mà còn ngược lại, từ thụ động chuyển thành chủ động.

"Bọn nó làm gì em rồi hả?" Hấn thấy cô cực kì khác thường, không tránh khỏi thắc mắc liền hỏi.

"Chúng cho em uống cái gì í, quên rồi. Giờ em khó chịu, nóng" cô kéo áo khoác của hấn vứt sang một bên, rồi bắt đầu lột đồ.

"Không đến bệnh viện nữa, lập tức lái về nhà" hấn ra lệnh.

Hấn nói xong chiếc xe lập tức chuyển bánh với tốc độ 200km/h lao vun vút trong gió.

"Cô ấy bị dính thuốc kích dục à?" Trịnh Kha nói.

"Lo việc của cậu đi, đóng kính chiếu hậu lại".

"Cậu ki bo vậy.... đóng thì đóng bạn bè với nhau gì mà ghê" Trịnh Kha có chút sợ sệt nói.

Ghế sau xe có hai người đang quần quýt lấy nhau không rời, mãi đến lúc tới nơi rồi hấn mới với cái áo khoác khi nãy bị cô vứt một góc trùm lên người cô rồi ôm vào nhà.

Chương 11

Sáng hôm sau.

"Azzzzz, đúng là ngu thì chết chứ bệnh tật gì đâu" cô lè nhè nói, giọng ngái ngủ toàn thân thì đau nhức, khó chịu.

"Rất đau sao?" Hấn ôm cô vào lòng xoa xoa hồng cô.

"Hỏi ngu! Hix lần đầu của tôi, tôi muốn trao cho người tôi yêu chứ" cô chu môi nói.

"Người em yêu? Ai?" Mặt hấn đen kịt lại, đôi mắt híp híp trông cực kì nguy hiểm.

"Chưa biết" cô hồn nhiên nói.

"Em tốt nhất là ngoan ngoãn yêu anh đi, đừng có mơ mộng mấy người đàn ông ngoài kia. Không nghe lời em biết hậu quả chưa, nhớ lại giống hôm qua thì sao" sắc mặt hấn thay đổi 360 độ.

"Tôi muốn kiện anh, hôm qua anh bạo lực gia đình" cô cắn vào vai hấn rồi còn lườm hấn nữa, đáng yêu kinh khủng.

"Haha, em nói linh tinh gì vậy hả? Dậy mau đi, hôm nay bố mẹ cả bà cô anh sẽ đến đây làm khách" hấn rúc đầu vào hõm cổ cô nói.

"Họ đến chưa?".

"Sắp rồi".

"Họ biết chọn ngày nhể! Lấy đồ cho em thay đi chứ còn nằm đấy làm gì nữa" tất cả là tại hấn nên hôm nay cô mới thê thảm như này đây. Toàn thân đau nhức giờ còn phải dậy đón tiếp bố mẹ với dì hấn nữa chứ, haxxxxx.

Do hậu quả của ngày hôm qua nên giờ cô tập tễnh xuống lầu, mặc kệ hấn đi sau cứ thỉnh thoảng thấy cô nghiêng nghiêng người suýt ngã thì hấn vươn tay ra đỡ. Cô dễ dãi thật đấy!!

"Cháu chào hai bác, chào cô" cô đi đến lễ phép chào hỏi.

"Ừ, ngoan" mẹ hấn vui vẻ đỡ cô ngồi xuống.

"Mỗi chào hỏi là xong à, phải biết bưng nước với trái cây mời người lớn nữa chứ" bà cô của hấn lên tiếng.

"Bà muốn ăn thì tự vào bếp" hấn ôm cô lại rồi lạnh giọng.

"Thôi được rồi, chuyện này tạm bỏ qua. Sắp đến giờ cơm trưa rồi, cô còn không mau xuống bếp nấu ăn" bà ta đánh giọng nói khiến cô giật mình.

"Vâng" cô lết vào trong bếp.

Một lúc sau.

"Uỳnh, lịch, kịch, đập, beng...." hàng loạt những âm thanh đồ vỡ phát ra từ nhà bếp. Hấn thấy không ổn nên chạy vào lôi cô ra từ mớ hỗn độn.

"Cô vào phòng khách đi tôi có chuyện muốn nói" bà ta liếc nhìn cô cái rồi đi thẳng vào phòng khách.

"Lập tức hủy hôn đi" bà ta ra lệnh cho cô.

"Tại sao chứ? Ngày mai hôn lễ sẽ diễn ra rồi, sao có thể hủy" cô cau mày khi chịu nói.

"Cô và Gia Hàn không môn đăng hộ đối đơn giản vậy thôi, lập tức hủy hôn rồi li hôn luôn đi, đừng có ở đây phá cháu trai tôi nữa".

"Xi, muốn người ta hủy hôn sau đó li hôn thì ít ra bà cũng phải chuẩn bị sẵn một số tiền mời người ta li nước rồi nói chuyện không phải sẽ hiệu quả hơn

sao?" Cô nhếch miệng coi thường nói.

"Cô muốn bao nhiêu?"

"Giờ thì tôi hiểu rồi, đến giờ bà vẫn cô đơn một mình là vì mở mồm ra là môn đăng hộ đối. Đợi đến lúc bà tìm được người môn đăng hộ đối thì chắc kiếp sau ha! Haz, tôi buồn thay cho bà đấy bà già xấu xa. Bà nghĩ tôi thiếu tiền chắc! Bà có giỏi thì bắt anh í kí vào đơn li hôn đi rồi hãy nói chuyện với tôi" cô nói một hồi rồi tức giận đứng dậy định đi ra ngoài thì

"Cô không biết thằng bé là người nguy hiểm như thế nào đâu, có một ngày cô có thể sẽ bị ai đó giết chết mà không biết lí do đấy" bà ta kích động đứng dậy kéo tay cô nói.

"Vậy sao? Dù sao thì ít ra tôi cũng biết một điều, cho dù có như thế nào đi chăng nữa Gia Hàn chắc chắn sẽ không để tôi chết dễ dàng vậy đâu nên bà cứ yên tâm".

"Cô không tin tôi thì đến lúc hồi hận cũng muộn".

"Í bà là sao? Thực ra bà muốn gì? Gia Hàn không phải cháu trai của bà à mà bà lại đối xử với anh í như vậy? Chẳng nhẽ là vì quyền thừa kế?" Cô chỉ nói vu vơ nào ngờ.

"Nếu cô đã như vậy thì tôi cũng nói luôn. Đúng vậy, nếu như tôi khiến Gia Hàn từ bỏ quyền thừa kế thì tất cả mọi thứ sẽ thuộc về tôi" bà ta nheo mắt nguy hiểm nhìn chăm chăm cô.

"Bà bị điên sao? Già vậy rồi mà còn bày đặt tranh giành quyền thừa kế vớ vẩn, lo an hưởng tuổi già đi bà cô" cô tức giận nói. Thực ra bà ta cũng không hẳn là quá già, năm nay bà ta chắc cũng tầm 45-46 tuổi.

"Haha, cô đang nghĩ cái quái gì vậy? An hưởng tuổi già? Tôi không cần cái đấy, thứ tôi cần là tài sản, tất cả cô hiểu không. Đáng ra mọi thứ đã thuộc về tôi rồi, nhưng tất cả là tại thằng nhóc Gia Hàn đó đột nhiên được sinh ra. Tất cả là tại nó" bà ta trừng mắt dữ tợn.

"Bà bị điên rồi" cô nói xong chạy thẳng ra ngoài đi tìm Gia Hàn, cô muốn hẳn biết chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối - Xin Em Hãy Mãi Mãi Bên Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Khi cô đang chạy trên cầu thang thì bị ai đó ôm khiến cô giật mình hét toáng lên.

"Bảo bối, vừa xa một chút đã nhớ anh rồi à?" Hấn trên cô.

"Anh bị sao vậy hả? Làm em giật cả mình, huhuuu" cô đấm hấn.

"Có chuyện gì sao mà em chạy như bị ma đuổi vậy?" Hấn vừa hỏi vừa bế cô về phòng.

"À đúng rồi! Bà cô của anh í, bà ấy là người xấu đấy. Em nói thật mà, không phải là vì em ghét bà í nên nói vậy đâu, tin em đi mà".

"Anh biết mà. Anh biết từ lâu rồi, em yên tâm đi" hấn đặt cô xuống giường rồi nói.

"Bà ta đã nói gì với em?"

"À bà í nói muốn em hủy hôn rồi sau đó li hôn với anh".

"Em trả lời sao?" Hấn nheo mắt.

"Em bảo là nếu muốn em làm như vậy thì ít ra cũng phải chuẩn bị một sấp tiền rồi mời người ta một li nước như vậy thì ít ra em cũng sẽ suy nghĩ lại" cô cười cười nhìn hấn.

"Haha. Nếu bà ta làm như vừa rồi thì em có nhận tiền rồi bán anh luôn không?" Hấn tò mò hỏi cô.

"Đương nhiên là bán rồi, ngu gì mà không bán. Em là người "yêu tiền thích cái đẹp" tuy anh cũng đẹp trai đấy, nhưng em chỉ thích thôi chứ yêu là yêu tiền cơ" cô nháy mắt trên hấn vậy thôi mà mặt hấn đen như cái đít nòi.

"Bà ta thì cho em được bao nhiêu chứ, anh cho em được nhiều hơn bà ta cơ. Em muốn bao nhiêu hả? Anh cho em hết, tặng kèm cả anh luôn nà" hấn cầm đầu cầm cổ nói.

"Hahahaaa em đùa chút thôi mà. Yên tâm đi, đợi đến khi anh phá sản không đủ tiền nuôi em khi đó em mới bán anh".

"Bảo bối a, em giỏi lắm. Phải thưởng!!!" Hấn tiến lại gần cô nhếch mày kiêu ngạo.

"À thôi, không cần thưởng hahaha. Không cần đâu. Em đói.... đói rồi, haha đi ăn, xuống ăn trưa đi anh..." cô sợ rồi, sợ thật rồi. Nói xong cô chạy thẳng xuống dưới lầu, còn hấn đứng đó lắc đầu cười mỉm. Vợ của hấn đúng là ngốc quá mà, haha.

Phòng ăn.

Cô và bà cô của hấn nhìn nhau "tóc lửa" cho đến khi hấn xuống bế cô lại chỗ mình rồi dứt cho cô ăn.

"Em yên tâm, bà ta không làm gì được anh đâu. Ngoãn ngoãn tập chung ăn đi nào" hấn thì thầm nói.

"Em không tin bà ta chưa từng hãm hại anh đâu!"

"Ừm. Bà ta ra tay hãm hại anh từ khi anh mới 5 tuổi" hấn lạnh lùng nói. Từ khi bà ta ra tay hãm hấu hấn, bố hấn mới cho hấn tham gia huấn luyện sát thủ để hấn có thể bảo vệ tốt cho bản thân.

"Trời!!!! Bà ta có phải người không vậy" Cô bất ngờ mở to mắt nhìn hấn

Bố mẹ hấn ngồi đối diện thấy vậy nên cũng đoán được phần nào câu chuyện, nên cũng có chút lo lắng cho cô. Họ sợ đứa em gái tham lam đó sẽ làm hại con dâu bảo bối của họ. Cô đáng yêu như vậy còn là người mà con trai hấn hết mực cưng sủng, nếu con bé xảy ra chuyện gì con trai họ nhất định sẽ suy sụp. Họ phải nghĩ cách gì đó để sẵn sàng bảo vệ cô nếu không may gặp nguy hiểm.

"Hôn lễ ngày mai hai đứa đã chuẩn bị sẵn sàng hết chưa?" Mẹ hấn vui vẻ cười tít mắt nhìn cô và hấn.

"Đã chuẩn bị sẵn sàng hết rồi ạ, bác yên tâm" cô cũng mỉm cười đáp lại.

"Này, sao còn gọi ta là bác phải dỗi, từ giờ con phải gọi ta là mẹ biết chưa" mẹ hấn vươn tay捏o mũi cưng chiều nói.

"Dạ, mẹ".

"Ừmm... ăn xong rồi thì hai đứa lên phòng nghỉ ngơi đi, ngày mai sẽ rất vất vả đó nha".

Mẹ hấn vừa dứt lời hấn không nói gì lẳng lặng bế cô lên phòng luôn.

"Anh sao vậy?"

"Mẹ nói lên phòng nghỉ ngơi mà, dù sao mai cũng rất mệt nên em cũng nên nghỉ ngơi bù cho ngày mai luôn đi" hấn nửa thật nửa đùa nói.

"Anh đó, lần sau phải chào bố mẹ rồi mới về phòng biết chưa? Đừng có lúc nào cũng tù lù như pho tượng vậy chứ" cô捏o má hấn.

"Mặc kệ họ đi, họ không quan tâm đâu. Anh chỉ cần quan tâm, chăm sóc, bảo vệ và yêu em là được rồi" hấn hôn cô một cái rồi ôm cô đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối - Xin Em Hãy Mãi Mãi Bên Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Sáng hôm sau.

Mới có 6h sáng cô đã bị hấn lôi dậy để chuẩn bị sẵn sàng cho hôn lễ, suốt cả buổi sáng hôm đấy cô không gặp hấn mà chỉ gặp thư kí của hấn. Mà thư kí của hấn biến thành sai vật cho cô luôn, nhưng hôm nay hấn đúng là gặp phải khác tính mà. Cô cực kì ghét ăn hành lá (tại tui không thích nên.... hi hi) vậy mà hấn lại không biết, mua bữa sáng cho cô có nguyên một nắm to hành lá ở trên bị cô mắng cho "thừa sống thiếu chết".

Thật ra bình thường cô không phải người như vậy nhưng vì sinh ra đã cảm tình con "sâu lười" nên mới sáng sớm đã bị gọi dậy sớm rồi còn bị hét người này đến người kia "dày vò" nào là trang điểm rồi mặc váy cưới, chọn giày.... đã vậy từ sáng tới giờ còn chưa được gặp hấn không biết hấn đi đâu nên khiến cô cực kì khó chịu.

"Con gái bảo bối của tôi đây rồi, haha" bố mẹ cô vừa bước vào thôi đã khiến căn phòng bót căng thẳng hơn rất nhiều.

"Tất cả là nhờ phước của bố mẹ" cô thân nhiên nói.

"Azzz, gái lớn gả chồng là chuyện bình thường mà đúng không?" Mẹ cô quay qua véo tay bố cô.

"Phải phải".

"Axxxx, đừng nói nữa. Cái tên Gia Hàn chết tiệt kia đi đâu rồi không? Từ sáng tới giờ chả thấy mặt mũi đâu hết, gọi điện dám không nghe máy.... Còn hai người nữa, bình thường có bao giờ đi cùng nhau đâu, sao bây giờ lại cùng nhau vào đây chứ, thấy có lỗi hả?" Cô gái nhai khó chịu, mới không gặp hẳn có mấy tiếng thôi mà cô sắp không chịu nổi luôn rồi, hazzz..

"Hahah, chúng ta ra ngoài tiếp khách đây" bố cô nói xong lôi mẹ cô ra ngoài tránh bão.

Cô gần như sắp không chịu nổi rồi, cầm điện thoại định gọi cho hẳn thì hẳn đi vào.

"Anh giỏi lắm, đi đâu từ sáng tới giờ vậy hả?" Cô đứng dậy nện gót giày trách.

Hắn thấy cô tức giận liền tiến đến ôm cô nói:

"Anh không muốn hôn lễ của chúng ta xảy ra bất cứ chuyện gì không hay nên 2 tiếng vừa rồi anh chỉ là đi chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ thôi, em đừng giận" hẳn vừa nói vừa xoa xoa lưng cô giúp cô hạ hỏa.

"Hôm nay anh lo sẽ có ai đó phá hoại hôn lễ sao?"

"Hôn lễ có diễn ra hay không cũng không quan trọng bằng sự an toàn của em".

"Anh lo họ sẽ bắt cóc em sao?" Cô bất ngờ nói.

"Ừm, họ không làm gì được anh nên có thể sẽ nhân cơ hội này làm hại em" hẳn mặt lạnh tanh nghiêm túc nói.

"Hazzz, anh yên tâm đi. Lúc nào anh cũng bên cạnh em sao họ ra tay được" giờ đến cô vỗ vỗ lưng an ủi hẳn.

"Anh lo hôm nay ai sẽ ra tay?" Cô nghiêm túc hỏi.

"Mọi kẻ thù của anh đều do bà cô đáng kính đó điều khiển" hẳn nhìn chăm chăm cô nhú mi tâm nói.

"Vậy bà ta chẳng phải...." cô bịt miệng nhìn hẳn.

"Yên tâm, anh chuẩn bị đâu vào đấy hết rồi. Em không cần bận tâm" hẳn nói xong hôn cô một cái để trấn an cô. Hẳn không muốn cô phải bận tâm suy nghĩ bất cứ chuyện gì khi ở bên hẳn, hẳn chỉ muốn cô vui vẻ thoải mái khi ở bên hẳn mà thôi.

"Ừm, em biết rồi" cô nói xong nhón chân hôn lên môi hẳn.

Xuất buổi diễn ra hôn lễ diễn ra suôn sẻ không có bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn cho đến khi hai người họ đến Pháp hưởng tuần trăng mật. Cô đang ở trong phòng đợi hẳn tắm xong để đi dạo thì tiếng chuông cửa reo.

"Gia Hàn, anh gọi phục vụ sao?"

"Anh không có" hẳn đang tắm thấy cô hỏi vậy có chút bất ngờ, xen lẫn lo lắng nên vội vàng xả nước rồi đi ra. Không thấy cô đâu hết, cửa phòng thì vẫn mở. Hẳn vừa lo lắng vừa hoảng, gọi thử cho cô thì không bắt máy, hẳn liền vội vàng gọi cho Trịnh Kha.

"Mau giúp tôi tìm vị trí hiện tại của Nhật Linh, có thể cô ấy bị bắt cóc rồi" hẳn tức giận gầm lên.

"Ây, bình tĩnh chút giờ chúng tôi sẽ qua chỗ cậu".

Cuộc hội thoại diễn ra chưa đến 1 phút, gọi xong hẳn vội vàng tìm quản lý kiểm tra máy quay an ninh thì phát hiện dưới tầng hầm có 3 người đàn ông đang khiêng cô. Hẳn vội vàng chạy xuống dưới lái xe đuổi theo, cũng may tầng hầm chỉ cách phòng an ninh có hơn trăm mét nên còn kịp. Trên xe hẳn gọi cho Trịnh Kha.

"Không cần đến, tôi đang theo dấu bọn bắt cóc. Cậu lần theo vị trí của tôi rồi đến đây nhanh lên" thật may là đi đâu hẳn cũng lôi theo thằng bạn này

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối - Xin Em Hãy Mãi Mãi Bên Tôi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Bọn người bắt cóc cô đưa cô đến một nơi không giống như trong tưởng tượng của cô chút nào. Nơi này sạch sẽ, sáng sủa hơn cô nghĩ.

"Chào!!!" Bà cô đáng ghét.

"Là bà sao? Tôi không nghĩ bà cũng có luac ngu như vậy, Gia Hàn đang ở bên cạnh tôi mà bà cũng dám bắt cóc hả? Có hơi ngu đấy!" Cô coi nhếch miệng coi thường bà ta.

"Vậy sao? Bọn mày mang tao con dao lam đây" bà ta trừng mắt nhìn tên đàn em.

"Để tao xem mày còn mạnh mẽ được không, hahaha. Gia Hàn nó mà đến đây, tao cho chúng mày chết cùng một thể" bà ta nói xong rạch một đường dài ở cổ tay cô, rất sâu a.

"Aaaaaa...." cô đau đớn hét lên.

"Ô! Đau lắm sao, mày cố gắng chịu đựng, độn một lát nữa thằng Gia Hàn đến hẵng chết" bà ta cười như dại.

"Bà điên..." cô gào lên trừng mắt với bà ta.

"Mày nói ai điên con ranh kia" bà ta chìa con dao lam ra trước mặt cô thì có người đập bay cửa.

Thực ra hắn đã định vào lâu rồi nhưng hắn nghĩ ngờ đây có thể là bẫy của bà cô thân yêu nên đành phải đợi Trịnh Kha đến rồi mới vào. Thấy cảnh tượng kia hắn giật mình bắn thẳng vào tay bà ta khiến bà ta đau đớn thả con dao xuống.

"Bọn mày, đưa nào giết được thằng Gia Hàn tao cho đưa đấy 5 tỉ" bà ta tức giận ôm tay đau ra lệnh cho đàn em.

Bọn đàn em thấy cơ hội tốt liền xông lên, kẻ cầm dao, gậy cùng nhau xông lên. Trịnh Kha bắt súng lên trần nhà cảnh cáo.

"Thằng nào chán sống thì lên đây. Bà già kia, định lên kế hoạch bắt cóc người ta thì ít ra cũng nên chuẩn bị súng chứ, bà đúng là ngu nhất trước giờ tôi từng biết đó. Lần sau tốt nhất là để bọn đàn em của bà làm thay tốt hơn đó." Trịnh Kha nói xong đám đàn em ngu ngốc của bà ta thi nhau đầu hàng, vứt hết vũ khí trong tay xuống rồi ngồi vào một chỗ.

Hắn chìa súng vào đầu bà ta nói: "bà làm gì cô ấy, còn không mau thả ra" hắn lạnh lùng lên tiếng.

"Thả sao? Mày nghĩ tao sẽ thả nó ra sao? Vậy thì ít ra mày cũng nên chuyển nhượng tài sản lại cho tao chút chứ đúng không?" Bà ta chìa con dao lam về phía cô.

"Gia Hàn.... bà ta rạch tay em rồi, đau quá" cô yếu ớt nói.

"Cmn, trước giờ tôi có thể bỏ qua cho bà được nhưng bà lại dám vượt qua giới hạn cho phép. Xử xong dọn dẹp sạch sẽ" hắn lạnh lùng vô tình nói xong tiến đến phía bà ta cướp con dao lam vứt ra một chỗ rồi tháo trái bẫy cô lên đưa đến bệnh viện. Còn bà ta vẫn đứng run rẩy một chỗ không nói được lời nào, trước giờ bà ta làm bao nhiêu chuyện hại hắn, nhưng hắn vẫn nể tình bỏ qua cho. Bà ta chẳng hề phải chết nhục nhã đến vậy sao.

"Chúng mày xử bà ta gọn gàng chút rồi báo cáo lại, anh đi xem tình hình chị dâu một chút" Trịnh Kha nói.

"Dạ" đám đàn em lễ phép nói.

Ở bệnh viện.

"Vợ anh mang nhóm máu O RH âm tính rất quý hiếm nên lần sau cần cẩn thận nếu không sẽ mất mạng thật đó" bác sĩ nói.

"Được rồi, ông làm việc của mình đi".

Đến khi bác sĩ đi rồi hắn nhéo nhéo má cô nói:

"Em không sao rồi" hắn hôn lên trán cô thì thầm nói.

"Ừ, em không sao anh yên tâm đi" cô cố gắng mỉm cười với hắn, do bị mất máu nên cô rất mệt.

"Em nghỉ ngơi đi, anh ở đây với em".

"Lên đây nằm với em đi" cô dùng ánh mắt đáng thương nhìn hắn. Đây là phòng bệnh VIP nên giường rất rộng đủ để 3,4 người nằm.

"Được" hấn nằm lên giường ôm cô còn vỗ vỗ lưng cho cô ngủ.

Một lúc sau Trịnh Kha đến.

"Cô ấy sao rồi, ổn cả chứ".

"Cậu thay đổi cách tuyển dụng cty chúng ta, ưu tiên những người có mang nhóm máu O RH- ".

"Được. Tôi tiện thông báo với cậu luôn một chuyện, đã xử lí bà cô rồi có nên thông báo cho bố mẹ cậu biết không".

"Ừ, thông báo cho họ một tiếng rồi làm một đám tang hấn hơi chút cho bà ta. Dù sao cũng là máu mủ ruột thịt".

"Ok, vậy khi nào Nhật Linh tỉnh lại thì gửi lời hỏi thăm của tôi tới cô ấy, bye đi trước đây" cậu ta giả bộ đáng yêu lại còn hôn gió.

"Cút" tại cái tên này nên trước khi cô xuất hiện hấn bị gắn cái mác đồng tính.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối - Xin Em Hãy Mãi Mãi Bên Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

"Thời gian này em muốn ở lại đây hay về" hấn ôm cô nói.

"Đương nhiên là ở lại đây rồi, em còn chưa được tham quan nơi này a. Sao có thể về được" cô tỏ vẻ ủy khuất nói.

"Nhưng em đang bị thương".

"Vết thương nhỏ, không sao. Hay chúng ta xuất viện đi anh".

"Khi nào bác sĩ đồng ý em mới được xuất viện" hấn nghiêm túc nói.

"....." cô quyết định tới đây vì ở đây vừa có cảnh đẹp để ngắm, vừa có thức ăn ngon để ăn. Giờ xong rồi!

"Gia Hàn, em muốn xuất viện...." cô mè nheo nói.

"Không được".

"Anh có yêu em không?".

"Có".

"Thế thì mau mau cho em xuất viện đi chứ còn gì nữa".

"Em tốt nhất là ngoan ngoãn nằm im đây, anh đi mua bữa trưa cho em" hấn nói xong đi thẳng ra ngoài không thèm quay lại nhìn cô một cái.

"Thế mà dám bảo yêu người ta, dối trá" cô đang làm bầm oản trách hấn thì bác sĩ vào.

"Chào cô! Cô thấy trong người sao rồi?" Bác sĩ nói.

"Dạ, cháu ổn lắm rồi ạ! Không sao".

"Tôi đến đây là muốn đưa cái này cho cô, tại hôm qua tôi định mang qua phòng thì thấy hai người đã ngủ không tiện làm phiền nên bây giờ mới dám mang qua" vị bác sĩ này chắc cũng tầm 40 tuổi, trông rất thân thiện a.

"Giấy gì vậy ạ?"

"À, đây là bản báo cáo tình hình sức khỏe của cô. Trong đó có kết quả kiểm tra máu, khám tổng thể của cô và tình trạng thai nhi".

"Thai nhi?"

"Vâng, cô có thai được 3 tuần rồi nên chắc vẫn chưa có biểu hiện cụ thể ra bên ngoài. Nhưng thân làm bác sĩ tôi muốn khuyên cô hiện tại đừng nên sinh đứa bé này ra. Cô có biết mình thuộc nhóm máu hiếm không? Nếu sinh đứa bé này ra, nhờ có gì sơ suất thì cô sẽ rất nguy hiểm, sẽ không có sẵn máu để

truyền cho cô vậy nên trước khi tìm được người có cùng nhóm máu với cô thì tạm thời đừng nên mang thai". Bác sĩ nói xong mặt cô tái mét, cái gì mà nhóm máu hiếm tạm thời chưa thể sinh con sao? Vậy không lẽ í ông ta là muốn mình phá thai. Cô sao có thể làm được, đây là con của cô làm sao cô có thể nhẫn tâm nói bỏ là bỏ được chứ.

"Cảm ơn lời khuyên của bác sĩ nhưng tôi sẽ sinh đứa bé, ông đi được rồi đây" tay cô vẫn hơi run giọng nói cũng vậy. Nếu Gia Hàn biết được liệu có ép cô bỏ đứa bé không, haha chắc không có chuyện đó đâu, anh í là bỏ đứa bé mà.... cô đang cố gắng tìm mọi lí do an ủi bản thân.

"Vậy tôi xin phép, nhưng mong cô suy nghĩ thật kĩ vấn đề này" bác sĩ cúi đầu chào cô rồi đi cùng mấy y tá ra về.

Cô phải làm sao giờ? Có lên nói cho Gia Hàn biết không đây? Nói, nhất định phải nói miễn sao không nói mình là người có nhóm máu hiếm là được, hazzzz.

1 tiếng sau.

"Anh làm gì mà lâu vậy hả? Em đói sắp chết rồi" mặt cô nhăn nhó cầu nhàu.

"Tại tắc đường nên mới phải để em đợi, xin lỗi mà" hần bưng bát cháo tiến lại gần cô.

"Gia Hàn, lúc anh vừa đi bác sĩ có đến tìm em".

"Ừ, anh biết. Đám vệ sĩ có thông báo cho anh rồi, bác sĩ nói gì với em?"

"Em bị bệnh rồi" cô giả vờ đau thương nói.

"Bệnh gì?" Mặt hần biến sắc, hần để bát cháo lên tủ cạnh đầu giường rồi nghiêm túc nhìn cô.

"Bệnh ở đây" cô lấy tay chỉ vào bụng mình.

"Bệnh ở đây sao?" Hần lấy tay xoa xoa bụng cô.

"Ừ, bệnh này bác sĩ bảo 9 tháng 10 ngày mới khỏi".

"Bệnh gì mà kì lạ vậy? Em đang trêu anh sao?" Hần ngu ngơ nói.

"Hazzx, cái tên đàn nhà anh. Em có thai rồi, bác sĩ nói được 3 tuần rồi" cô nhéo má hần.

"Con của anh?" Hần ngu ngơ nhìn cô.

"Không phải con của anh thì con của ai, chẳng nhẽ là của ông hàng xóm à" cô trừng mắt lườm hần, tên này tự nhiên ngốc đột xuất à.

"Haha, vậy anh sắp được làm bố rồi hả?"

"....."

"Sao em không nói gì?" Hần thấy cô im lặng nên tò mò hỏi.

"Em đang coi thường anh đấy, tự nhiên hỏi mấy câu ngu chưa từng thấy" cô tức giận lớn tiếng nói.

"Hahaha, anh sai rồi, sai rồi. Để dứt cháo cho em ăn nha" hần vui mừng sắp điên rồi. Cô sẽ sinh con cho hần, vậy là hần sắp được làm bố rồi.

"Em coi thường anh".

"Hahaha....."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối - Xin Em Hãy Mãi Mãi Bên Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

"Mới sáng sớm cậu đến đây làm gì vậy? Nhớ tôi à?" Trịnh Kha mắt nhắm mắt mở nói chuyện.

"Cậu bớt luyên thuyên đi, tìm được máu chưa?" Hấn châm điều thuốc hút.

"Trông cậu bỏ thuốc rồi cơ mà sao giờ lại hút? Có chuyện gì?"

"Nhật Linh có thai rồi! Giờ cần phải cấp tốc tìm máu cho tôi".

"Cái gì? Nói cô í bỏ đi, để vậy nguy hiểm lắm".

"Cô ấy không nghe đâu. Giờ chỉ còn cách nhanh chóng tìm máu thôi".

"Cậu nói với cô ấy đi, nhờ đâu thuyết phục được thì sao?"

"Vậy nếu không thuyết phục được thì sao?" Hấn lườm Trịnh Kha.

"Thì chịu khó chiến tranh lạnh vài ngày. Haz, đánh liều một phen đi".

Hấn không nói gì nữa, vút điều thuốc lại rồi ra về.

"Em, chúng ta nói chuyện chút đi" hấn ngồi xuống bên cạnh cô ôm cô vào lòng rồi nói.

"Chuyện gì?"

"Hay chúng ta từ từ rồi mới nghĩ đến việc có con được không? Tình hình của em hiện giờ không thích hợp cho lắm" hấn lúng túng nói.

"Í anh là muốn em bỏ đứa bé sao? Nó là con anh mà. Anh đáng ghét" cô đứng dậy bỏ về phòng không muốn nói chuyện với hấn nữa.

"Haxxx, thất bại thảm hại rồi" hấn lắc lắc đầu rồi đi về phòng chịu phạt.

"Em đừng giận nữa được không? Anh biết sai rồi!!" Hấn ngồi trên giường nhìn cô chăm chăm.

"Em khát" cô lạnh nhạt nói.

"Được" hấn vội vàng chạy xuống nhà lấy nước cho cô.

"Í em là nước cam".

"Được" hấn lại chạy xuống bếp pha nước cam cho cô.

"Sắp sinh nhật em rồi, em muốn anh tổ chức như thế nào?" Hấn nhìn cô mong đợi.

"Em muốn về quê, hiện tại em không thích ồn ào" cô nói nhưng vẫn không thèm nhìn hấn.

"Em vẫn giận anh sao?"

"Giận chứ sao không? Ai xúi dại anh vậy hả?" Cô khoanh tay tức giận nhìn hấn.

"Là thằng Trịnh Kha đấy! Nhưng em biết mình có nhóm máu hiếm mà, nhờ bất chợt có xảy ra chuyện gì thì sao?" Hấn lo lắng nhìn cô.

"Thì nhất định anh phải cứu con" cô kiên định nói.

"...." mặt hấn đen kịt lại.

"Mà cái tên Trịnh Kha chết tiệt kia, em sẽ xử lí hấn" dám có suy nghĩ bắt cô bỏ đứa bé, tội chết!

"Nhưng mà.... con mất thì còn có thể sinh đứa khác còn em nếu xảy ra chuyện gì thì anh biết làm sao hả?"

"Nếu em có chết thì anh phải lấy vợ mới. Giống như câu "con mất thì còn có thể sinh đứa khác" của anh í" cô trừng mắt nhìn hấn.

"Em đừng có cãi lý" hấn tức giận nói.

"Anh đừng nói đạo lý với em. Em mới chính là đạo lý!" Cô tức giận bỏ xuống bếp ăn gì đó cho đỡ tức.

"Bà chủ, chuyện to thành chuyện nhỏ mà chuyện nhỏ thì coi như không có chuyện gì đi đừng để ảnh hưởng không tốt tới bảo bối" bác đầu bếp bụng con gà hầm từ sáng ra cho cô.

"Haz, kiếp sau thật muốn làm giàu trúc cứ thế mà ngu ngốc qua một đời" cô vừa ăn vừa thờ dài.

Hắn thấy cô nói vậy liền đi đến tự rót cho mình cốc nước rồi pha cho cô cốc sữa.

"Còn anh, từ khi gặp em anh mới biết rằng hóa ra còn có đấu trường mà mình luôn bại. Lại còn bại một cách tự nguyện" hắn làm giống cô thờ dài rồi lắc đầu.

"Anh gọi cái tên Trịnh Kha đến đây cho em" cô đập bàn tức giận nói, cái tên Trịnh Kha chết tiệt, tất cả là tại hắn.

"Hú hú, không cần gọi tôi tới rồi haha, có tin vui đây. Cty ta vừa tuyển được một người mang nhóm máu O RH- rồi nha, thấy tôi giỏi không" cậu ta hớn hờ đem tập tài liệu đập xuống bàn vui vẻ cười to.

"Đúng là rất đáng thưởng, lát tôi sẽ thưởng cho cậu. Còn bây giờ vợ tôi đang rất tức giận, cậu chịu phạt xong lên phòng làm việc của tôi nhận thưởng" hắn vỗ vai trấn an cậu ta.

"Tôi làm gì sai sao?" Cậu ta nghe thấy vậy liền cả kinh.

"Cậu dám ra cái ý kiến ngu ngốc muốn tôi bỏ đứa bé sao? Cậu đúng là chán sống rồi" cô xắn tay áo.

"Áy, bình tĩnh đã chị dâu, hahaa.... Gia Hân, cậu là đồ tồi cậu bỏ tôi đơn phương độc mã chịu tội sao?" Cậu ta quay qua nhìn hắn.

"Xin lỗi! Riêng chuyện của vợ tôi, tôi không dám xen vào đâu. Bảo trọng, tôi trên phòng đợi cậu" hắn tỏ vẻ tiếc nuối rồi đi lên phòng.

"Haha, chị dâu..... em biết sai rồi, không dám nữa đâu".

"Biết sai rồi thì phải làm gì?" Cô khoanh tay nhìn cậu ta.

"Em đã tìm được người có chung nhóm máu với chị dâu rồi đó, rất khó tìm nha. Vậy có coi là chuộc tội không?" Cậu ta nhìn cô chờ đợi.

"Ít ra thì cậu cũng phải để tôi chút bỏ con giận này đã. Hazzz, lâu rồi tôi chưa có vận động đấy" cô bẻ khớp ngón tay nhìn hắn.

"Chị dâu..... tha mạng aaaaa".

Trên lầu.

"Tôi không nghĩ cô ấy ra tay mạnh vậy" hắn nhìn cậu ta thăm trên cả thăm luôn rồi. Khuôn mặt cậu ta coi như vàng như bạc bị cô đập cho bầm tím khắp nơi.

"Giờ tôi mới biết chị dâu lợi hại vậy đó, haxxxx mặt tôi" cậu ta "nhăn nhúm" mặt mũi càu nhàu.

"Thường đề".

"Cậu muốn gì?"

"Tôi muốn con Ford GT của cậu".

"Ồ đấy, lấy đi".

"Haha, bị đánh vậy cũng đáng. Bye bye, tôi đi" cậu ta giả vờ hôn gió hắn cái rồi lao đi lấy xe.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối - Xin Em Hãy Mãi Mãi Bên Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

"Hànmmn....."

"Có chuyện gì vậy em?" Hắn đang trong phòng làm nghe thấy tiếng hét của cô liền chạy vội về phòng ngủ.

"Em đói".

"Em muốn ăn gì?" Trên đầu hấn xuất hiện 3 vạch đen. Xung quanh cô có cả đồng bìm bìm, bò khô, mặn...

"Ăn gì giờ?... à, em muốn ăn.... bơ" cô vừa nói vừa suy nghĩ.

"Ủ, đợi anh một lát, anh xuống xay bơ cho em".

"Ồ ờ... nhanh lên".

"Aizzz, con dâu bảo bối của tôi đây rồi" mẹ hấn hôn hờ đi vào.

"A con chào mẹ!" Cô giật mình định xuống giường chào hỏi mẹ chồng.

"Hahah, không cần như vậy. Con cứ ăn đi, để ta xem nào..... con có bị nghén không? Hay muốn ăn gì không? Mẹ bảo thằng Gia Hàn đi mua cho con ha?" Mẹ hấn vội vàng luống cuống hỏi thăm con dâu. Bà đang tận hưởng cuộc sống tự do ở bên Châu Âu cùng chồng thì biết tin con dâu mang thai liền lập tức trở về, bà muốn tự tay chăm sóc thật tốt cho con dâu và đứa cháu bảo bối của mình.

"Mẹ làm sao vậy?" Cô ngây ngô hỏi. Đột nhiên mẹ hấn xuất hiện đã khiến cô cả kinh rồi, giờ còn hỏi hàng vạn câu hỏi vì sao thế này khiến đầu óc cô rối tung hết lên rồi. Không phải bà đang du lịch ở Châu Âu sao? Sao giờ lại về rồi.

"Bảo bối, bơ của em đây rồi" đúng lúc hấn vào phá vỡ đồng tư vò trong đầu cô.

"Mẹ vào đây khi nào vậy?" Hấn cau mày khó chịu.

"Ta vào thăm con dâu ta, chẳng nhẽ phải xin phép con à?" Bà nhếch mày khiêu chiến.

"Tránh xa vợ con ra một chút" hấn đi đến bên cô để kéo dài khoảng cách giữ cô và mẹ mình.

"Chồng à! Em mang nặng đẻ đau thằng nhóc này, vậy mà giờ nó nỡ đối xử với em vậy đây" bà và vờ khóc lóc thảm thiết.

"Mặc kệ thằng nhóc đó đi, anh chỉ cần em thôi" bố hấn tiến lại gần rồi kéo bà vào lòng.

"Hazz, hai người không phải đang đi du lịch Châu Âu à. Về đây làm gì?" Hấn hỏi đúng trọng điểm luôn, cô ngồi bên cạnh thấy hấn cuối cùng cũng hỏi vội vàng ngồi nghiêm chỉnh hóng câu trả lời.

"Thì biết tin con dâu ta mang thai thì đương nhiên ta phải về chăm sóc nó rồi" bà thần nhiên nói.

"Mẹ không cần bận tâm chuyện đấy, con sẽ tự tay chăm sóc vợ con con. Hai người đi đâu mau mau đi đi, đừng ở đây làm phiền vợ chồng con" hấn nói mà cô ngơ luôn.

"Cái tên này, sao anh nói chuyện với bố mẹ như vậy hả?" Cô đấm ngực hấn.

"Anh nói sự thật thôi, nếu mẹ mà ở đây em phải lập tức bye bye mấy gói bìm bìm với bò khô đấy".

"E hèm..." cô quyết định bật chế độ im lặng để bảo toàn tính mạng cho mấy "tình yêu".

"Chồng à, anh xem. Con với chả cái, em có lòng từ bỏ chuyến du lịch để về đây chăm sóc tụi nó mà tụi nó nỡ đối xử với em như vậy" màn nước mắt cá sấu chính thức bắt đầu□.

"Haz, hai cái đứa này đang tạo không gian riêng tư cho đôi vợ chồng già mà. Em đừng có làm xấu í tốt của hai đứa chúng nó chứ".

"Thôi. Anh im miệng lại cho em" mẹ hấn biết cách nào không hiệu quả liền từ bỏ, ngồi thẳng lưng nghiêm túc nhìn cô.

"Bảo bối, nếu con đồng ý để mẹ ở lại đây chăm sóc cho con và đứa cháu trong bụng thì ta hứa sẽ bảo toàn mấy thứ đồ ăn vặt của con, hằng ngày sẽ cùng con đi dạo phố, đi mua đồ cho bé,....."

"Con đồng ý" bà còn chưa nói xong cô đã bị dụ dỗ rồi. Ở nhà một mình buồn chán, lại có người đồng ý đưa cô đi dạo phố rồi đi mua đồ cho em bé, lại còn chiều theo sở thích ăn vặt của cô nữa. Hahah, đặt tiêu chuẩn ngay từ câu "bảo toàn mấy thứ đồ ăn vặt của con" luôn rồi.

"Hahaa, con dâu ta đúng là thông minh mà".

"Anh đã giao toàn bộ công việc cho Trình Kha rồi, nên từ mai anh cũng có thể đi dạo phố, mua đồ cùng em" hấn vội vàng nói.

"Nhưng em muốn được đi cùng mẹ hơn. Mẹ còn có thể cho em nhận xét, vài lời khuyên.... cũng rất tốt mà anh" cô nhìn hấn.

"Haxxxx, mẹ muốn ở lại đây cũng được. Nhưng phải đồng ý với vài điều kiện của con" hấn nghiêm túc nói.

"Được".

"Không được xen vào chuyện của vợ chồng con. Không được tự ý vào phòng con, muốn vào phải gõ cửa. Muốn đưa vợ con ra ngoài trước hết phải thông báo cho con một tiếng. Không được phép cho vợ con ăn đồ lạnh....." hấn liệt kê hàng loạt thứ "không được".

"Ồ kê".

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối - Xin Em Hãy Mãi Mãi Bên Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Cuộc sống những ngày này của cô hết sức bình yên và hạnh phúc cho đến khi cô đang ngồi đọc sách tham khảo cho bà bầu thì đột nhiên bị chảy máu mũi.

"Hannnn.... anh ơi, em bị chảy máu" cô hét hoảng gọi hấn.

"Em bình tĩnh, không sao đâu" hấn nói cô bình tĩnh còn hấn thì mắt bình tĩnh -.- Hấn dìu cô xuống nhà rồi đi chuẩn bị xe.

Bệnh viện.

"Theo như kết quả xét nghiệm cho thấy, cô bị ung thư máu cấp tính" bác sĩ từ tốn nói.

"Ung thư máu sao? Nhưng mà bác sĩ à.... tháng nào tôi cũng đến bệnh viện kiểm tra định kì nhưng sao bây giờ mới phát hiện ra là sao?" Tâm trạng của cô bây giờ rất khó nói.

"Tôi bị ung thư máu! Vậy có ảnh hưởng gì đến con tôi không bác sĩ" nghĩ đến đây cô giật mình lo lắng không yên.

"Thật đáng tiếc nhưng bệnh này mang tính di truyền" bác sĩ lắc đầu thờ dài.

"Nhưng gia đình tôi đâu có ai mang bệnh máu trắng (hay còn gọi là ung thư máu) đâu" cô mong sao đây chỉ là một sự nhầm lẫn. Cô không muốn con mình mới sinh ra đã mang trong người căn bệnh đáng sợ này.

"Cô có thể về hỏi lại bố mẹ mình xem trong nhà đã từng có ai bị bệnh máu trắng chưa? Vì tôi thấy căn bệnh này có thể truyền qua rất nhiều thế hệ và cũng có thể cách vài thế hệ mới có một người bị bệnh" nghe bác sĩ nói đến đây cô gần như đứng hình tại chỗ.

"Cô đi thông báo với người nhà bệnh nhân, tôi muốn thảo luận riêng với họ chút" bác sĩ quay qua nói với y tá đứng cạnh.

"Dạ".

Cô vẫn như người mất hồn cho đến khi hấn vào trong rồi vỗ vai trấn an cô.

"Bác sĩ, vợ tôi sao rồi?"

"Tôi rất tiếc khi phải thông báo chuyện này, nhưng theo như kết quả xét nghiệm cho thấy vợ anh bị mắc bệnh ung thư máu hay còn gọi là bệnh máu trắng và bệnh này nó mang tính di truyền theo gen" bác sĩ vẫn duy trì trạng thái từ tốn nói.

"Chắc chắn phải có cách chữa trị chứ đúng không?" Hấn nói trong vô thức.

"Đúng vậy, hiện tại khoa học rất phát triển nhưng vợ anh là người mang nhóm máu đặc biệt hiếm có. Muốn có người hiến tủy e rằng hơi khó, còn nữa cô ấy còn đang mang thai, nếu muốn điều trị thì phải bỏ đứa bé".

"Không được" cô đứng phắt dậy lớn tiếng nói.

"Tôi muốn hỏi một câu cuối.... con tôi khi sinh ra có khả năng bị nhiễm bệnh tỉ lệ phần trăm cao không?" Cô vô hồn nói.

"Tỉ lệ cũng không cao lắm,nếu cô quyết định sinh bé ra thì nên cho bé đi kiểm tra kĩ càng lại rồi tiếp nhận điều trị, chữa trị kịp thời sẽ không sao".

"Được rồi! Cảm ơn bác sĩ" cô nghe đến đây thở phào nhẹ nhõm.

"Vậy vợ tôi còn có cách chữa trị nào khác không?" Ánh mắt hắn đột nhiên thay đổi từ tuyệt vọng thành vô hồn, lạnh lùng đáng sợ.

"Tôi rất tiếc phải nói nhưng vợ anh muốn sinh đứa bé ra nên không thể tiếp nhận trị xạ cũng không thể cấy ghép tủy được. Nếu cô ấy có bỏ đứa bé để tiếp nhận điều trị đi nữa thì cũng chưa chắc đã có tủy phù hợp, tại cô ấy mang nhóm máu mà theo thống kê cho thấy ở Việt Nam chỉ chiếm 0.08% rất hiếm" bác sĩ thấy sắc mặt hắn thay đổi liền thấy sợ, đang ngồi trong điều hòa mát mẻ mà mồ hôi hột không ngừng rơi.

"Ông lập tức thông báo với bệnh viện cấp tốc tìm nhóm máu rh-, nếu tìm được người đồng ý hiến tôi sẽ đầu tư 5 tỉ vào bệnh viện. Còn người đồng ý hiến tôi có thể đồng ý mọi yêu cầu họ".

"À, dạ".

"Chúng ta đi thôi em" hắn nói xong dìu cô ra ngoài, còn bác sĩ thấy hắn đi rồi liền thở phào nhẹ nhõm rồi vội vàng đi thông báo cho viện trưởng.

"Hàn, anh sao vậy?" Cô thấy hắn im lặng suốt quãng đường nên lo lắng.

"Anh sẽ sắp xếp, lập tức bỏ đứa bé rồi tiếp nhận điều trị" hắn lạnh lùng nói.

"Em không đồng ý!!!!" Cô tức giận nói.

"Em không có quyền lựa chọn" hắn nhấn mạnh từ "không" rồi mặc kệ tâm trạng cô bây giờ mà giao chỉ thị cho đám đàn em thông báo với giới truyền thông cấp tốc tìm nhóm máu rh-, ai có nhu cầu muốn hiến tủy hắn sẽ thỏa mãn mọi nhu cầu người đó.

Cô biết chỉ cần tìm được người có cùng nhóm máu và tủy phù hợp với cô kể cả người đó không đồng ý hiến, hắn cũng sẽ lấy bản được tủy của người đó.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối - Xin Em Hãy Mãi Mãi Bên Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Từ bệnh viện về đến nhà, cô không nói thêm gì với hắn nữa. Về đến nhà mọi người xúm lại hỏi han cô, cô buồn thiu nói cho mọi người biết kết quả kiểm tra. Bố mẹ hắn cũng rất lo lắng cho cô, họ khuyên cô nên tiếp nhận điều trị.

Cô biết họ đương nhiên sẽ rất buồn, buồn không kém gì cô, cô biết rằng họ rất mong sự chào đời của bé con. Dù có ra sao đi nữa, cô chắc chắn sẽ bảo vệ thật tốt cho con của mình, cô sẽ không bỏ bé.

"Con suy nghĩ kĩ lại đi con, sau này vẫn có thể tiếp tục mang thai mà con" mẹ hắn theo cô vào phòng khuyên nhủ cô.

"Mẹ... con không làm được, con ngày ngày mong ngóng con của con chào đời, sao có thể nói bỏ là bỏ được...." ngay từ lúc ở bệnh viện cô đã muốn khóc thật to, cô biết nếu cô sinh đứa bé có thể cô sẽ mất mạng nhưng cô sẽ không lấy tính mạng của con mình ra để đổi lấy tính mạng của mình.

"Con là con dâu bảo bối của ta, ta nói vậy cũng chỉ muốn tốt cho con thôi. Con nên suy nghĩ cho thật kĩ, đừng vội đưa ra quyết định" mẹ hắn tâm lí nói.

"Dạ" bà ôm cô vào lòng vỗ vai an ủi cô.

Cô thật sự rất muốn khóc, nhưng cô không muốn mọi người lo lắng thêm nên cô gắng nín lại, cô gắng không để rơi một giọt nước mắt nào hết.

Còn Hàn, từ lúc biết tin cô bị bệnh hắn liền cấm đầu vào tìm tủy phù hợp với cô, bao nhiêu người đã đi thử nhưng đều không hợp.

1 tháng cứ như vậy trôi qua, hắn ở nhà thì ít mà ra ngoài thì nhiều có khi cả ngày không thấy mặt mũi đâu, ngay cả tối cũng không về nữa. Cho đến khi cô có lịch khám hắn mới ở nhà đưa cô đi.

"Anh đừng tìm tủy nữa.... thời gian còn lại ở bên cạnh em đi" đến khi khám xong, bác sĩ nói cô chỉ còn 1 năm thôi nên cô lấy hết can đảm nói. Từ khi biết cô bị bệnh, hắn lạnh lùng cực độ, thời gian bên cô cũng ít nên cô cảm thấy tình cảm của họ càng ngày càng xa cách, cô không biết như vậy liệu có phải chuyện tốt hay không.

"Em thật sự muốn sinh đứa bé ra sao? Em không muốn sống nữa sao?"

"Đó là con em! Sao có thể nói bỏ là bỏ được. Em thà chết cũng không muốn bỏ đứa bé, em nhất định sẽ sinh nó ra" cô kiên định nói.

"Em nghĩ cho con như vậy, sao không giành chút thời gian nghĩ cho anh đi!! Em đúng là ích kỉ mà, em có muốn biết lúc biết tin em bị bệnh anh đã ra sao không? Em không thêm quan tâm đến anh sao?" Hắn mất không chế găm lên với cô. Lúc này cô thật sự không kiềm chế nổi nước mắt nữa rồi, nước mắt

cứ như vậy rơi không nghe lời cô.

"Em xin lỗi!" Cô cúi đầu.

"Em làm gì sai mà phải xin lỗi".

"Em sẽ sinh đứa bé, đến lúc em mất.... anh vẫn có thể tài hôn được mà, anh vừa đẹp trai vừa tài giỏi như vậy biết bao cô gái mơ mộng" cô giả bộ sùng bái.

"Anh không cần, anh cần em" hần tiến đến ôm cô, hần đã rất cố gắng rồi, hần đã tìm đủ mọi cách rồi nhưng nhưng người có nhóm máu rh- đều không cánh mà bay, hần đã rất mệt mỏi, cực kì mệt mỏi rồi. Hần cứ vậy ôm cô khóc.

"Hần.... anh đừng nói vậy, không có em anh còn có con mà... sau này nó sẽ thay em chăm sóc anh nha. Anh sẽ không cô đơn!"

"Anh cần em".

Nghe hần nói vậy nước mắt cô rơi càng nhiều, ôm hần càng chặt hơn.

"Thời gian còn lại... anh đừng đi nữa, ở lại bên cạnh em nha! Chúng ta sẽ cùng nhau đi mua sắm đồ cho con, tham khảo sách chăm sóc trẻ, rồi cùng nhau chờ đợi ngày con chào đời được không anh" cô rất buồn, thật sự rất buồn. Cứ nghĩ đến việc phải rời xa hần và con khiến cô càng buồn hơn, cô thật sự đã rất mong rằng tận mắt mình có thể chứng kiến cảnh con tập nói rồi nghe thấy con gọi "mẹ", thấy con tập tành đi, thấy con ngày một trưởng thành....

"Anh.... biết rồi" hần chưa từng nghĩ sẽ có một ngày mình lại khóc thành ra thế này. Từ khi nhận thức được cuộc sống này, trải qua bao huấn luyện khó khăn, khóc liệt hần cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt nào hết. Nhưng hôm nay hần đã khóc rất nhiều, lột hôm nay hần sẽ không khóc nữa, hần muốn thời gian còn lại của cô bên cạnh hần phải thật vui vẻ, phải thật hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối - Xin Em Hãy Mãi Mãi Bên Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Khi bố mẹ cô biết chuyện lập tức lên đòi đón cô về để chăm sóc, Gia Hần liền bỏ lại toàn bộ công việc cho Trình Kha rồi đưa cô và bố mẹ cô về quê, đi theo còn có vài bác sĩ, y tá chăm sóc cô.

Thời gian cứ lạnh lùng vô tình trôi đi, cuộc sống của cô càng bị rút ngắn. Chỉ còn hơn tháng nữa thôi là con cô chào đời rồi, mong đợi thật nha!

"Em đừng thức khuya quá, mau ngủ sớm đi" hần đi về phía cô giành lấy cuốn sách chăm trẻ vứt sang bàn nhỏ trong phòng.

"Haz, em chưa buồn ngủ mà..... Anh nói xem.. con mình liệu có bị sinh non không?" Cô tựa lưng vào người hần nói.

"Em sao vậy? Khó chịu ở đâu sao?" Hần tâm trạng càng lúc càng xuống, đến khi đứa bé sinh ra sức khỏe của cô sẽ càng giảm, thời gian cô bên hần sẽ lại càng ngắn.

"Em lúc nào cũng khó chịu hết á.... Em chỉ sợ mình không trụ nổi đến lúc sinh con thôi" ngoại hình của cô hiện giờ không giống như lúc trước nữa, chân, tay, mặt mũi cô đều đã bị sưng phù hết lên rồi. Sức khỏe ngày càng giảm, giờ không cả đủ sức để đi dạo nữa rồi.

Hần không nói gì hết, chỉ lặng lẽ bên cạnh ôm cô vuốt ve bụng cô. Suốt 2 năm yêu cô.... chỉ đòi lại được vài tháng hạnh phúc, vài tháng được sống làm chính mình, được vui vẻ, được yêu thương, được tận hưởng cái cảm giác được chăm sóc. Hần sẽ không bao giờ hối hận khi đã yêu cô, hần phải cảm ơn cô mới đúng. Là cô đã cho hần biết thế nào là hạnh phúc, mỗi ngày đi làm đều có người ở nhà đợi hần về, ăn cơm cùng hần, ngủ cùng hần, bên cạnh hần, chăm sóc hần.

Hần yêu cô!!! Hần muốn cô mãi mãi bên cạnh hần, muốn cô mãi mãi yêu hần như bây giờ! Mong cô đừng bao giờ quên hần. Hần biết mình ích kỉ! Nhưng hần không còn lựa chọn nào khác....

Đúng như cô nghĩ, vài ngày sau đó cô bị ngất rồi dần dần lâm vào hôn mê. Hần từ lúc đưa cô đến bệnh viện thì chưa hề rời khỏi cô nửa bước, hần chỉ ngồi bên cạnh giường cô nắm tay cô, nhìn cô. Mọi người lo hần sẽ không chịu nổi nên hết người này đến người khác khuyên hần nghỉ ngơi nhưng hần không trả lời, cả ngày không ăn không uống ngồi bên cạnh cô.

Một lúc sau.

"Chúng tôi đã chuẩn bị xong phòng phẫu thuật, giờ phải chuyển bệnh nhân đi rồi" vị bác sĩ thấy hần ngồi im bất động liền lên tiếng.

Hắn không trả lời chỉ ngồi yên lặng một lúc nhìn cô rồi đứng dậy nhường đường cho các bác sĩ tháo gỡ máy đo nhịp tim ra rồi đưa đi. Xuốt quãng đường hắn chỉ lặng lẽ đi sau nhìn cô, một câu cũng không nói. Tâm trạng của hắn bây giờ không thể diễn tả bằng lời được. Hắn biết nếu để họ đưa cô đi hắn sẽ mất cô mãi mãi, nhưng hắn không thể ích kỉ giữ cô lại được.

Phòng phẫu thuật được bật sáng, lúc này hắn đang đứng như pho tượng trước cửa phòng phẫu thuật ngơ ngác ngác ngồi bịch xuống đất nhìn chăm chăm phòng phẫu thuật. Mọi thứ thuộc về hắn bỗng chốc như muốn sụp đổ, hắn chống đỡ không nổi rồi, hắn hoàn toàn suy sụp rồi.

"Hàn, đi về nghỉ ngơi chút đi con. Đừng như vậy!" Mẹ cô và mẹ hắn tiến đến vỗ lưng an ủi hắn.

Mẹ cô cực kì quý hắn, bà coi hắn như con đẻ của mình vậy. Biết hắn trầm lặng bên cạnh con bà suốt 2 năm bà cũng rất cảm động, giờ lại chứng kiến cảnh này khiến bà không cầm nổi nước mắt.

"Con đừng như vậy! Mọi thứ đã được ông trời định sẵn rồi, con phải học cách tiếp nhận" mẹ hắn nói.

"Con đừng như vậy...." mẹ cô thấy mắt hắn vô hồn nhìn vào khoảng không liền bật khóc. Bà biết hiện tại hắn đang suy sụp nhưng bà không biết nói gì để an ủi hắn.

"Con cần cô ấy" hắn vô thức nói khiến mọi người đều xúc động nhưng không ai dám làm phiền hắn, mọi người quyết định để hắn tự thông suốt đối mặt với hiện tại và tương lai không có cô.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối - Xin Em Hãy Mãi Mãi Bên Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Thời gian trôi thật chậm, đã 4 tiếng trôi qua rồi mà cô vẫn chưa ra. Còn hắn, đã hai ngày rồi chưa ăn uống gì hết râu ria cũng đã mọc đầy cằm rồi. Nhìn bộ dạng của hắn hiện giờ rất không đành lòng, người hắn yếu vẫn đang trong phòng phẫu thuật chiến đấu với tử thần, cô ấy đã hi sinh hi vọng sống duy nhất của mình để con của cô và hắn có thể chào đời. Hắn hận bản thân mình rất nhiều, hắn ước gì mình có thể bị bệnh thay cô, chết thay cô. Hắn ích kỉ, hắn không muốn nhìn thấy cô rời bỏ hắn.

30 phút sau.

Phòng phẫu thuật tắt đèn, hắn vội vàng đứng dậy, loạng choạng đi về phía cửa phòng phẫu thuật. Bố hắn thấy vậy tiến đến đỡ hắn.

"Đứa bé rất khỏe mạnh, mọi người có thể yên tâm rồi. Giờ chỉ cần đưa đi xét nghiệm xem có bị di truyền bệnh máu trắng của mẹ không nữa thôi là ổn rồi..." bác sĩ còn chưa nói hết câu đã bị hắn túm cổ áo.

"Vợ tôi sao rồi?" Hắn kích động nói.

"Vợ anh hiện vẫn ổn, nhưng gia đình vẫn nên chuẩn bị sẵn tâm lí" bác sĩ vô vai động viên hắn rồi đi thẳng.

Bác sĩ phẫu thuật chính vừa đi thì cô cũng được đẩy ra, hắn lặng lẽ đi theo sau tất cả mọi người thìn theo gương mặt trắng bệnh của cô. Họ đưa cô về phòng bệnh nhưng không gắn bất cứ thiết bị theo dõi nhịp tim hay thứ gì khác chỉ truyền một túi nước biển. Bác sĩ còn thông báo bệnh nhân đã tỉnh lại mọi người vào gặp mặt bệnh nhân lần cuối.

Tất cả mọi người ai cũng đi đến bên cô, nói những lời yêu thương với cô, nói rất nhiều thứ, muốn cô yên tâm.. Chỉ riêng mình hắn không dám chấp nhận hiện thực này nên nhất quyết không chịu vào. Cho đến khi cô cố hết sức quay đầu qua nhìn hắn.

"Hàn... đến đây..." cô cố gắng lắm mới nói được câu này mà thấy hắn vẫn đứng ngoài cửa nhìn chăm chăm về phía cô im lặng, không tiến lên mà cũng chẳng lùi lại.

Cô cũng không nói gì thêm nữa, chỉ nằm im như vậy nhìn hắn đến khi sắp nhắm mắt buông xuôi mọi thứ thì hắn đi đến nắm tay cô nói.

"Anh yêu em!..." Cô khóc, hắn cũng khóc. Cô biết hắn yêu cô, tuy hắn không nói nhưng cô biết. Cô cũng yêu hắn, rất yêu hắn..

Cô nhắm mắt trút hơi thở cuối cùng ra đi thanh thản. Hắn im lặng nhìn cô, hà hơi vào tay cô không nói gì hết, mọi thứ dường như đều bình thường nhưng động lại.

Trong buổi tang lễ của cô hắn như người vô hồn, đến khi chôn cất hắn mới lặng lẽ nhìn tấm ảnh của cô trên bia mộ nói:

"Em ngoan ngoan đợi anh, thỉnh thoảng anh sẽ đến thăm em. Không cho phép quên anh đâu. Biết chưa!" Xuốt buổi tang lễ hấn không nói một câu nào, ai đến viếng thăm đều không dám đến gần hỏi han hấn. Ai cũng chỉ dám đứng từ xa nhìn hấn đầy thương cảm, người vừa đẹp trai, tài giỏi như vậy mà vợ mất sớm. Một thân một mình chăm sóc cho con trai, kết tinh giữ tình yêu của họ.

Thời gian cứ vậy trôi đi, hấn vẫn sơn một mình chăm sóc đứa con trai bảo bối. Tên cậu bé là Nhật Quang, sinh nhật năm nay là tròn 3 tuổi. Hấn cứ đến ngày này đều tổ chức sinh nhật cho bé vào buổi sáng, thời gian còn lại hấn đến bên mộ của cô uống rượu cho đến tận sáng hôm sau mới về.

Chỉ vón vẹn vài năm ngắn ngủi hấn trở thành người đàn ông hoàn kim trong giới thượng lưu. Đẹp trai phong độ có thừa nhưng từ khi vợ mất chưa hề có i định tái hôn, sống cùng con trai và bố mẹ mình và bố mẹ vợ. Cuộc sống không có cô đối với hấn không còn ý nghĩa gì hết, hấn sống đến bây giờ chỉ để thỏa mãn yêu cầu của cô, chăm sóc, yêu thương con, chứng kiến con trưởng thành thay cô kiêm luôn phần của cô. Sẽ sớm thôi! Hấn sẽ đến bên cô.

#QynhhNhu

15-7-2018

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối - Xin Em Hãy Mãi Mãi Bên Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.